

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

26. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

29. ČERVNA 2008

Z obsahu:

Svatý opat Kolumbán

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
11. června 2008
- strana 2 -

Otec Sampson

(1898-1979) - dokončení
Pravoslavný mnich, který
přežil vykonaný rozsudek
smrti zastřelením
- strana 4 -

Moc svátosti křtu

- strana 6 -

Eucharistický život podle příkladu svatých (6)

P. Stefano,
M. Manelli OFM
- strana 7 -

Nová publikace

- strana 8 -

Rok svatého Pavla

- strana 9 -

Církev - svatá?

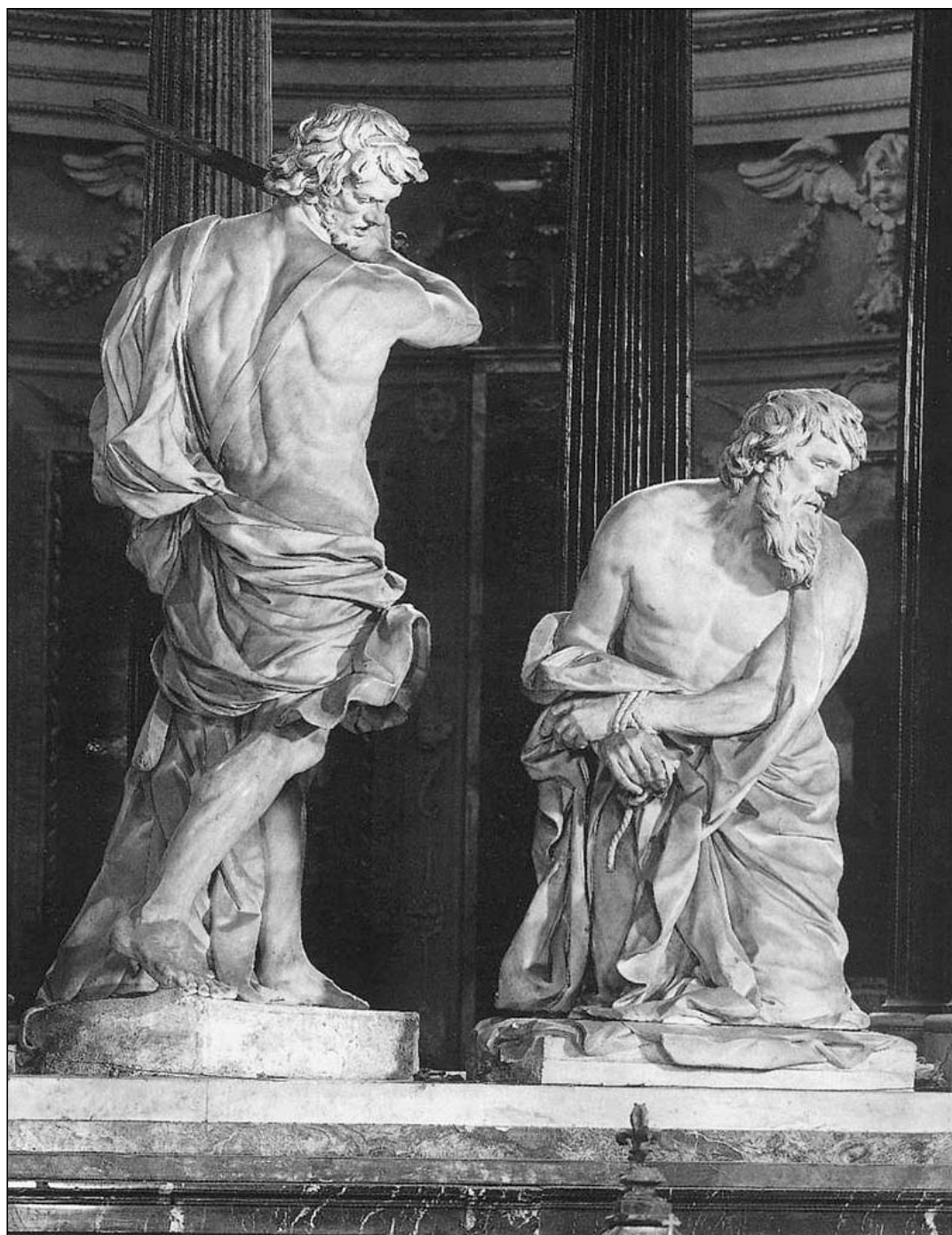
Bernhard Springer
- strana 10 -

Našli smysl života v pomoci druhým

Lucie Procházková
- strana 11 -

Ještě k naší příloze a osobnímu svědectví dr. Glorie Polo

- strana 12 -

Já už mám prolít v obět' svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. (2 Tim 4,6 - ke slavnosti sv. Petra a Pavla)

Dnes bych chtěl hovořit o svatém opatu Kolumbánovi, který byl nejnámějším Irem středověku a byl plným právem nazýván „evropským“, protože jako mnich, misionář a spisovatel působil v mnoha zemích západní Evropy. Spolu s dalšími Iry své doby si byl dobře vědom evropské kulturní jednoty. V jednom svém dopise napsaném kolem roku 600 a adresovaném papeži Řehoři Velikému se nachází výraz „totius Europae – v celé Evropě“ ve vztahu k přítomností Církve na kontinentu (srov. Epistula I, 1).

Kolumbán se narodil kolem roku 543 v provincii Leinster na jihu Irsko. Byl vychováván ve vlastním domě vynikajícími učiteli, kteří ho vyslali studovat svobodná umění, pak se svěřil vedení opata Sinella v komunitě Cluain-Inis v severním Irsku, kde mohl prohloubit studium Písma svatého. Když mu bylo asi dvacet let, vstoupil do kláštera Bangor na severovýchodě ostrova, kde byl opatem Comgall, mnich známý svými ctnostmi a svou asketickou přísností. V plné shodě se svým opatem praktikoval Kolumbán s horlivostí přísnou klášterní kázeň a vedl život modlitby, askeze a studia. Tak byl také vysvěcen na kněze. Život v Bangoru a opatův příklad ovlivnily jeho pojetí mnišství, které v něm časem uzrálo a ovlivnilo pak běh jeho života.

Horlivý misionář

Ve věku kolem 25 let ve shodě s typickým irským ideálem „putování pro Krista“ opustil Kolumbán ostrov a zahájil spolu s dvanácti druhy misijní dílo na evropské pevnině. Musíme si uvědomit, že migrace národů ze severu a východu způsobila, že celé již christianizované oblasti opět upadly do pohanství. Kolem roku 590 přistála tato malá misijní družina na bretaňském pobřeží. Byli vlídně přijati králem austraských Franků (dnešní Francie) a žádali jen malý kousek neobděláné půdy.

Svatý opat Kolumbán

Obdrželi starověkou románskou pevnost Annegray, celou zchátralou a opuštěnou, tehdy ztracenou v lesích. Protože byli zvyklí na extrémní život, podařilo se mnichům během několika měsíců vybudovat na troskách první poustevnu. Tak se začala rozvíjet nová evangelizace především prostřednictvím svědeckví života. Spolu s novým zúrodněním půdy začalo nové zúrodnění duší. Pověst o těchto cizích mniších, kteří žili v modlitbě a ve velké přísnosti, budovali domy a zušlechťovali úhor, se rychle rozšířila a přitahovala poutníky a kajícíky. Především mnoho mladých mužů žádalo, aby byli přijati a mohli žít jako oni tímto vzorným životem, který zušlechťoval zemi i duše. Brzy bylo třeba založit druhý klášter. Byl zbudován ve vzdálenosti několika kilometrů na troskách starého termálního města Luxeuil. Klášter se měl pak stát centrem šíření mnišství a misii irské tradice na evropském kontinentě. Třetí klášter byl postaven ve Fontain, hodinu cesty severním směrem.

Neúprosný hlasatel mravnosti a kajícínosti

V Luxeuil žil Kolumbán asi dvacet let. Světec zde napsal pro své následovníky *Regula monachorum*, která byla po určitou dobu v Evropě více rozšířena než Řehole Benediktova a vytyčovala ideální obraz mnišství. Je to jediná irská mnišská řehole, kterou dnes vlastníme. Na doplnění zpracoval *Regula coenobialis*, určitý druh mnišského trestního kodexu pro mnišské přestupky s tresty, které jsou pro dnešní citlivost spíše udivující a vysvětlitelné pouze mentalitou doby a prostředí. Dalším slavným dílem pod titulem *De poenitentiarum misura taxanda*, napsaným právě v Luxeuil, zavedl Kolumbán na kontinentě soukromou opakovanou zpověď a pokání; byl to tzv. „sazebník“ pokání k poměrnému

rozlišení závažnosti hříchu a druhu pokání uloženého zpovědníkem. Tato novota vyvolala u tamních biskupů podezření, které se proměnilo v nepřátelství, když si Kolumbán dovolil kárat otevřeně mravy některých z nich. Příležitostí odhalit kontrasty byla disputace o datu Velikonoc. Irsko totiž zachovávalo východní tradici odlišnou od tradice římské. Irský mnich byl povolán v roce 603 do Châon sur Saon, aby se před synodem zodpovídal z obyčejů týkajících se pokání a Velikonoc. Místo aby se dostavil k synodu, poslal list, ve kterém celý problém

minimalizoval a pozval synodální otce, aby diskutovali nejen o problému datu Velikonoc, problému, který je podle něho docela malý, „ale také o všech nezbytných kanonických normách, které mnozí – a to je velmi závažné – nedodržují“ (srov. Epistula II, 1). Současně napsal papeži Bonifácovi IV. – jak se už několik let předtím obrátil na papeže Řehoře Velikého – aby hájil irskou tradici (srov. Epistula III).

Vklad do křesťanských kořenů Evropy

S neústupností, která mu byla v morálních otázkách vlastní, vstoupil pak do konfliktu
Pokračování na str. 12

Editorial

Představte si, že byste (před dvěma tisíciletími) při procházce kolem Genezaretského jezera narazili na skupinku rybářů, kteří po ránu sedí vedle úlovku právě vytaženého z vody, opékají si na ohničku ryby a posilují se. Koho by mohlo napadnout, že zde sedí sloupy instituce, která od základu změni tvářnost světa? Ti prosí mužové z dělnické třídy bez prostředků a bez mocenských ambicí mají před sebou v průměru kolem třiceti let života, a tato doba jim postačí k tomu, aby doslova otřásl Římským impériem a zamotali hlavu jeho vladařům, kteří se budou marně snažit, aby vyznavače nového náboženství ve své říši vymýtili. Zcela nenásilně – jen silou svého slova a svého příkladu – získají pro svého Pána zástupy učedníků doslova v celém tehdy známém světě. A přitom, jak vyplývá např. z listů prvního papeže, neměli to nijak lehké nejen proto, že je pronásledovali jak Židé, tak Římané, ale také proto, že ani ďábel nelenil a od počátku, přesně podle Pánovy předpovědi, rozséval špatné semeno, bludy a rozkol.

Úspěšné rozšíření radostné zvěsti je samo o sobě důkazem, že se tu nejedná o lidské dílo, ale že jde o dílo, které je výsledkem Božího plánu a Božího působení. Znamená to ovšem také, že ona nenápadná skupina prostých rybářů postupovala přesně podle pokynů, jaké přijala od svého božského Mistra a Učitele, který proto mohl splnit svůj slib, že bude s nimi po všechny dny. Nespoléhali na sebe a nevykládali si jeho slova po svém, nýbrž drželi se důsledně toho, „co přijali“. Oni totiž žili až do konce svého života pod nesmazatelným dojmem svého tříletého semináře po boku Ježíše Krista, který se pro ně stal nedotknutelným odkazem. To neplatí jen o těch jeho slovech, která pak také zaznamenali pro budoucí pokolení, ale o všech pokynech a návodech a příkladu, který jim Pán předával za svého pobytu na této zemi. Stále se mohli ve všem vracet k tomu, jak to dělal Mistr, jak to myslel Mistr, měli tak k dispozici svou nenahraditelnou zkušenost doslova z první ruky.

Pokračování na str. 13

Skála lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Pane, ty víš všechno.

U Genezaretského jezera došlo k významné schůzce Pána s družinou apoštolů. Přicházíš ve chvíli, kdy tito rybáři podruhé vytáhli z vody zázračný úlovek a posnidali na břehu se svým Mistrem, který se tu představuje nejen jako host, ale i jako hostitel. Nic tak Pána netěší, jako když sám může nasytit své děti.

Ale to podstatné přijde až po této snídani. Pán přišel především proto, aby si promluvil s Petrem. Týká se to jeho nastávajícího povolání být *rybářem lidí a skalou*. Nejdůležitější kvalifikací k pastýřskému úřadu je opravdová láska k Ježíši Kristu. To je důvod, proč Ježíš očekává od Petra lásku, která je větší než láska všech ostatních. Postavení nejvyššího pastýře vyžaduje nejvyšší stupeň lásky. Najde ji u rybáře Šimona?

Všimni si však také, jaké pokore se Petr naučil a s jakou skromností nyní odpovídá na Ježíšovy opakované otázky. Není to prostota a důvěra dítěte? Ještě před nedávnem chtěl Pána přesvědčit, že podceňuje jeho mužnou sílu: „Já, a zapřít? Kdyby všichni zapřeli, já nikdy! Půjdu s tebou třeba na smrt!“ Ale po trpké zkušenosti, jakou udělal se svou sebejistotou, nemá už odvahu důvěřovat sám sobě a spoléhat se na sebe.

Pane, ty víš všechno!

I když Petra opakované Ježíšovy otázky zarmucují, dovolává se jen svého Mistra a netroufá si už o sobě smýšlet jinak, než jak o něm smýšlí vševědoucí Pán. Jeho pokora je nyní zakotvena v bezmezném důvěře, jakou je bezpečná a bezvýhradná odevzdání dítěte. Hle, jak Pán dokázal užítkovat jeho těžké a bolestné provinění! Petr jej opravdu nyní miluje velkou a opravdovou láskou, už také proto, *protože mu bylo mnoho odpuštěno*⁽¹⁾.

Nevěř svým emocím, které sílí tím více, čím více lichotí sebelásce. Osvoj si toto Petrovo chování, které se zrodilo z jeho trpké velkopáteční zkušenosti a z hlubokého prožitku Ježíšovy dobrotivé slitovnosti. Rozmlouvej vždy s Pánem v prosté důvěře jako s tím, který mnohem lépe než ty zná jak tvoji dobrou vůli, tak i tvé slabosti, nestálost a hříšné sklony. Rozmlouvej s ním s pokorným vědomím, že cokoliv je v tobě opravdu dobrého, je to vždy dar jeho mi-

losti, bez které nejsi schopen s jeho dary spolupracovat.

Nyní tedy ten, který předpověděl Šimonovi, že zklame již v první zkoušce, může mu svěřit svůj největší poklad, svou církev. Ale připomeň si, že dříve, než vystavil Petra těžké zkoušce, sám Pán za něho vroucně prosil Otce, aby jeho víra nezanikla⁽²⁾.

Budoucí hlava Církve se již brzy osvědčí jako skála, která prošla opravdovou proměnou. Na dvoře velekněze se před několika týdny roztrásl strachem, když ho oslovila děvečka. Nyní se nezalekne ani před nejvyšším veleknězem a bude od něho odcházet *s radostí, že směl pro Pánovo jméno vytrpět příkoří*⁽³⁾. A k čemu nás tato Skála na základě své vlastní zkušenosti vybízí? Abychom se stali *poslušnými dětmi*⁽⁴⁾, abychom se dávali krmit *božským mlékem jako právě narozené děti*⁽⁵⁾. Dobře si zapamatuj, v čem poznal a zakusil skutečnou zralost a dospělost ten, který obdržel nejvyšší úkol, aby *pásl ovce i beránky*.

Až Petr – Skála splní svůj úkol a *upevní své bratry*⁽⁶⁾, bude moci *následovat Pána až do krajnosti*. Svého Boha, kterého nejdříve oslaví svědectvím svého slova a svého života, nejvíce a na výsost *oslaví svou smrtí*. Nauč se dívat i na smrt jako na nejzávažnější dar, v němž se láskou všechn zmar obrací ve svůj opak a stává se Boží slávou.

Posed' spolu s Ježíšem a jeho družinou u ohně, který dohořívá. Jak nenápadná je ona skupina rybářů, která posnidala několik pečených ryb, jak skromná a neokázalé jsou to počátky díla, které zde bylo založeno. Čekal bys slavnostnější a vznešenější formu i prostředí? To nejslavnostnější a nejvznešenější je skryto uvnitř, v pohledu z očí do očí, v upřímnosti srdce a v jistotě, že *Ježíš ví všechno*. Kariéra v Božích očích má jiný začátek, jiný průběh i jiný konec, než na jaký jsme zvyklí. Kariérou v Božích službách je následování Beránka, který byl nejdříve zabít, aby mu pak *miliony a stamiliony vzdávaly čest, slávu a chválu*, protože mu patří *všechna moc, bohatství, moudrost a síla*⁽⁷⁾.

I s tebou tento Beránek rád posnidá, třeba po marné námaze. To nejzávažnější na tomto setkání bude, když mu po pravdě odpovíš na jeho věčnou otázku: *Miluješ mne?* Ačkoliv *ví všechno*, toužebně čeká, aby to uslyšel přímo z tvých úst.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 7,4; ⁽²⁾ srov. Lk 22,32; ⁽³⁾ Sk 5,41;

⁽⁴⁾ 1 Petr 1,14; ⁽⁵⁾ tamt. 2,2; ⁽⁶⁾ Lk 22,33;

⁽⁷⁾ srov. Zj 5,11n

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 12,1-11

Král Herodes začal zle zakročovat proti některým členům církevní obce. Janova bratra Jakuba dal popravít mečem. Když viděl, že se to židům líbí, dal zatknout také Petra. Byly právě Velikonoce. Zmocnil se ho tedy, dal ho zavřít do žaláře a hlídat od čtyřnásobné stráže vzděky po čtyřech vojácích. Měl v úmyslu, že ho po Velikonocích dá popravít. Tak byl Petr hlídán ve vězení; církevní obec se však naléhavě za něho modlila k Bohu. V noci před tím dnem, kdy ho chtěl Herodes popravít, spal Petr mezi dvěma vojáky a byl spoután dvěma řetězy. I přede dveřmi stála stráž.

Najednou se objevil anděl Páně a v kobce zazářilo světlo. Strčil Petra do boku, vzbudil ho a řekl: „Rychle vstaň!“ Tu mu spadly řetězy z rukou. Pak mu anděl řekl: „Opásej se a obuj si opánky!“ Udělal to.

Dále mu nařídil: „Přehoď si plášť a pojď za mnou!“ Šel tedy za ním ven, ale nevěděl, že je skutečnost, co se dělo skrze anděla. Myslel, že má vidění. Přešli pak první i druhou stráž a došli k železné bráně, která vede do města. Ta se jim sama od sebe otevřela. Vyšli tedy ven a šli dál jednou ulicí. A hned nato anděl zmizel.

Vtom přišel Petr k sobě a řekl: „Ted' vím jistě, že Pán poslal svého anděla a vytrhl mě z Herodových rukou a ze všeho, na co čeká židovský lid.“

2. čtení – 2 Tim 4,6-8.17-18

Milovaný! Já už mám prolít v obět' svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Teď mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium – Mt 16,13-19

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“

Otec Sampson (1898–1979) (dokončení)

Otec Sampson je pravoslavný mnich, který si ničím nenechal zkalit svůj obraz Boha a uhasit svou lásku k němu. Nic nedokázalo zlomit ani jeho lásku k mučitelům. Sílu k tomu čerpal z ustavičné modlitby.

Na svobodě, a přece ne svobodný!

Utečenec našel konečně přístřeší a působil jako farář v blízkosti města Stavropol. Během velmi krátké doby měl tento kněz-mnich kolem sebe neuvěřitelné množství mladých i dospělých. Kluby a taneční sály se vyprazdňovaly, protože všichni si chtěli nejen vyslechnout jeho kázání, ale chtěli se stát i jeho duchovními dětmi. Simeon vyprávěl: *O svatém týdnu jsem začal velkou liturgii ve středu a neopustil jsem kostel až do velikonoční neděle. Pokaždé, když liturgie skončila, zpovídal jsem ve dne v noci. V těch dnech jsem rozdal svaté přijímání 13 000 věřícím jen ze samotného Stavropolu. Jaké vítězství církve!*

Pro komunisty to však bylo příliš. Za nějakou dobu, právě když Simeon slavil liturgii, obklíčila kostel milice. Ale věřícím se podařilo odvést svého milovaného kněze, aniž si toho milicionáři všimli.

Útěk do města Baku s sebou přinesl další útrapy. *Vlak najednou zastavil. Odvlekli mě bez vysvětlení do Baku a zavřeli do tmavé budovy. Ukázalo se však, že to všechno bylo nedorozumění. Mysleli si, že jsem americký špión. Násilím se pokoušeli strhnout mi „nepravé fousy“ a „paruku“. Když pochopili, že se zmýlili, zavřeli mě znovu bez jakéhokoliv vysvětlení na jeden rok do samotky.*

Simeon touto izolací a nejistotou nesmírně trpěl. Úřady doufaly, že nepříjemný vězeň zemře, ale on žil. *Když mě zavřeli do samotky, téměř bez světla, bez potravy a vody..., uvědomil jsem si, že z této cely vyjdu ven jedině mrtvý. A tak jsem se začal připravovat na život věčný. Začal jsem se modlit tak vroucně, že tento mi-*

Otec Sampson

lostivý hlas modlitby mi zůstal dodnes. Na svátek Panny Marie Ochránkyně byl propuštěn. Můžete jít, ale zapomeňte, že jste zde byli! – řekli mu stroze.

To byl konec osmnáctiletého věznění. Tělesně úplně vyčerpaný vrátil se Simeon do BorisoGLEBSKA. Každou hodinu vypil trochu tekutiny, to bylo jediné, co byl schopen přijmout. Zdraví měl zničené, trpěl poruchami spánku a ze svých těžkostí a zdravotních potíží se už nikdy nezotavil. Když jakž takž nabyl sil, pověřil ho biskup péčí o velkou farnost v Saransku. Farníci si velmi rychle všimli, že tento nový kněz je zcela výjimečný. Jeho věk se dal těžce odhadnout. Mohl mít

stejně dobře 30, ale i 80 let. Hovořil s takovým zápalem, že jeho slova bezprostředně pronikala do lidských srdcí. Jeho jasné a láskyplné oči hleděly přímo do duše a člověk si mohl být úplně jistý, že na tohoto mnicha nikdy v životě nezapomene.

A skutečně. Simeon měl podobně jako svatý farář Arský nebo Don Bosco dar číst v lidských duších, aby je upřímnou lítostí přivedl ke svaté zpovědi, k uzdravení duše. Přitom se však událo i mnoho tělesných uzdravení. Není divu, že k němu proudily davy věřících a jeho kostel byl vždy přeplněný, zatím co v sousedních farnostech se chrámy vyprazdňovaly.

A tak byl otec Simeon vyčerpáván nejen dlouhými liturgiemi, nesčítnými zpověďmi, křty, svatbami a noční korespondencí; trpěl především pro závist kněží.

Protože mu záviděli úspěch v pastorači, obvinili ho nespravedlivě u biskupa. Velkou pozornost vyvolalo obrácení několika přesvědčených komunistů, proto mu na rozkaz Chruščova zabavili na 2000 dopisů, ve kterých chtěli najít důvod pro jeho zatčení. Ale marně. A tak jeho nepřátelé začali pomlouvačnou kampaň v tisku. Dosáhli tak toho, že

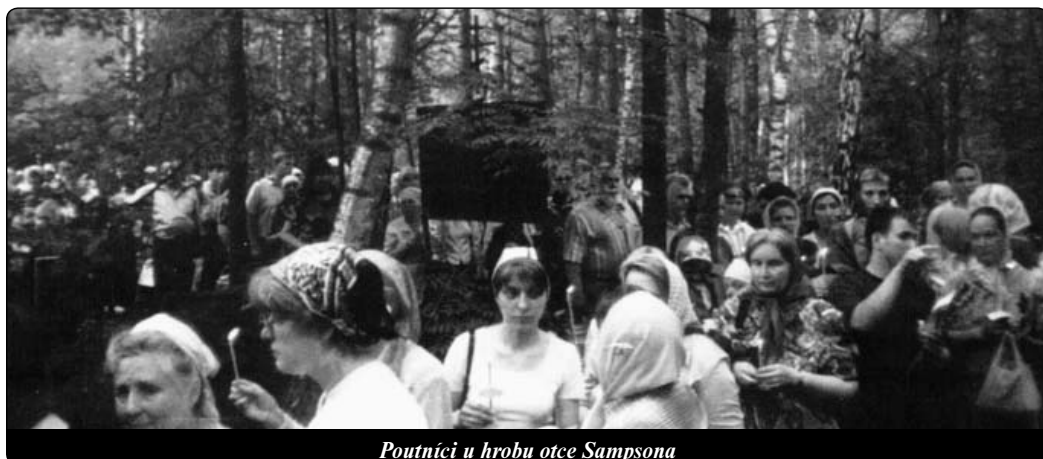
v roce 1958 musel do 24 hodin opustit svou farnost.

Vyhnanství v Pskově

Byl odsouzen na 15 let vyhnanství do Pečerského kláštera v Pskově, aby tady „dával pozor“ na jabloně. Později vyprávěl: *Bůh opět dopustil, abych trpěl. Opět mi světil svůj kříž. Později sdělil: Nikdo mě nesměl přijít navštívit. Nesměl jsem ani zpovídat. Od rána do večera jsem „hlídal“ jabloně, nesměl jsem se ukázat u oltáře. Nesměl jsem chodit na modlitby. Duševně jsem trpěl tak velice, že jsem tak nestrádal ani v táboře, ani ve vězeních. Ale můj jabloňový sad se mi stal rajsou zahradou, stal se mi nejlepším učitelem Ježíšovy ustavičné modlitby.*

Svou dojemnou pokorou si získal sympatie všech mnichů, takže církev po třech letech na Velikonoce 1961 zrušila všechny příkazy. Otec Simeon byl dokonce jmenován exorcistou a často se modlil nad posedlými. Zdaleka k němu proudily davy věřících jako k svému duchovnímu vůdci a tisíce si obstarávaly jeho kázání. Ale netrvalo to dlouho, a někteří žárliví mniši si začali stěžovat na nepokoje v klášteře, což znovu vyvolalo napětí.

V roce 1963 Bůh na mě dopustil největší zkoušku. Do kláštera přišlo psychicky choré děvče a začalo mě pronásledovat. Nikdo mi nepomohl... Děvče napsalo metropolitovi Janovi do Pskova list s obviněním, že jsem ji znásilnil. Metropolita mě bez vyšetřování věci

Poutníci u hrobu otce Sampsona

vyhnal z kláštera a dokonce mi zakázal být nadále mnichem.

Den po vyhlášení rozsudku mnišky jeho hábit za klášterní zdi spálily. Ale ten začal hořet teprve tehdy, až na něho vylily vědro benzinu. Pokorný kněz si napsal do svého deníku: *Jsem zarmoucený až na smrt. Nedokážu ani spát, ani jíst, ani se modlit. Ztratil jsem pokoj. Velký půst, Velká noc jsou před námi, a já zde stojím nahý a se zákazem vykonávat kněžskou službu. Ale v hloubi duše chápu, že to všechno dopouští Bůh. Ale i přesto bylo pro mě utrpení ve vězeních a ve vyhnanství lehčí, dokonce i v samotce na izolaci, než nyní. Tam mě bili, trýznili, takřka jsem zemřel, ale takové duševní trápení jsem tam nepoznal.*

A tak odsouzenec navždy opustil Pskovsko-pečerský klášter a jeden z jeho duchovních synů si ho vzal k sobě. I když byl nespravedlivý rozsudek zanedlouho odvolán, Simeon znovu získal mnišskou hodnost až tehdy, když navštívil moskevského patriarchu Alexeje. Ten si ho vážil už z doby po revoluci, a když viděl svatě žijícího muže, jak přichází v civilním oděvu, s dojetím řekl: *Okamžitě oblečte tohoto mnicha – kněze.* V roce 1967 udělil patriarcha Simeonovi dokonce nejvyšší pravoslavný mnišský titul „megaloschimos“ (třetí stupeň mnišského stavu) a zároveň dostal jméno Sampson.

Byl zosobněnou láskou

Jako vyhledávaný zpovědník a duchovní vůdce mnoha mnišů a mnišek, kteří hledali pomoc a přicházeli za ním z nejoblíbenějších koutů SSSR, strávil Sampson posledních 12 let života v Moskvě. Dokonce i samotný patriarcha, když potřeboval radu, našel si cestu na sídliště do malého bytu, „domáčího kláštera“ tohoto nenápadného muže, na kterého však policie a komunističtí agenti hleděli stále s podezřením.

Musel proto svůj byt do své smrti měnit ještě jedenáctkrát.

Když jsem se stěhoval z bytu do bytu, snášel jsem různé těžkosti a trápení, které bych nepřál ani nepříteli. Můj zdravotní stav se očividně zhoršoval. Jeden rok jsem byl chromý a připoutaný na lůžko. Ale tehdy se mi prostřednictvím mých duchovních dětí dostalo i mnoha radosti, protože jejich láska mě obklopovala tak intenzivně, že jsem mohl říct: „Jsem bohatý muž.“ Ty pozemské radosti, které mi byly odepřeny, mnohonásobně nahradilo moje duchovní otcovství.

K začátečníkům v duchovním životě se otec Sampson choval vždy jemně a mírně. Od svých duchovních dětí však vyžadoval mnoho. Velmi rád se s nimi setkával ve své domácí mariánské kapličky, kde se s nimi modlil a vedl je k hlubokému duchovnímu životu.

Potom při šálku čaje odpovídal na jejich otázky a vždy uměl vyprávět něco zajímavého nebo veselého. „Božskou liturgii“ slavil pro ně často tajně

...Byl už tehdy přesvědčen a také to jako proroctví v posledních letech svého života několikrát opakoval: Komunismus brzy skončí. Chrám se opět otevrou...

v noci, a tak odcházeli všichni vnitřně posíleni brzy ráno přímo do práce.

Díky své fenomenální paměti si otec Sampson pamatoval nejmenší podrobnosti svých duchovních svěřenců, většinou mladých lidí, ujímal se jejich každodenních starostí a problémů. A když bylo některé z jeho duchovních dětí smutné, cítil to. Mnozí potom pocítili, že i krátký, láskyplný pohled otce Sampsona stačil na to, aby smutek zmizel. Kromě daru učit a číst v duších měl Sampson i dar uzdravování, o čemž svědčí mnoho příkladů. Nápadné bylo, že ho často volali k nemocným nevěřícím, které pak mohl připravit na dobrou smrt.

Během dlouhých nocí strávených ve vězení se Sampson modlil mnoho za svou vlast a Rusko a často slavnostně žehnal velkým

Otec Sampson

znamením kříže. Byl už tehdy přesvědčen a také to jako proroctví v posledních letech svého života několikrát opakoval: *Komunismus brzy skončí. Chrám se opět otevrou.*

Proto připravoval své duchovní syny na kněžství. Pater Valerij vypráví:

Bylo cítit, že o tobě ví všechno. Neexistovala otázka, na kterou by nedokázal odpovědět. Otec měl jemný hlas a na první pohled nebylo zřejmé, že před tebou sto-

Já osobně vděčím za všechno jeho modlitbě a jeho vlivu a ještě dnes stále cítuji jeho přítomnost. Nikdy jsem se nechtěl stát knězem, protože jsem byl uznávaným lékařem. Bylo to zcela nečekané, když mi otec dal své požehnání pro kněžství. A tak jsem byl o dvanáct let později jako 50letý vysvěcen na kněze a dnes si svůj život neumím představit jinak.

Jiný duchovní syn a kněz dosvědčuje: *Nebyl přísný v tom smyslu, jak si představujeme asketu, který tvrdě odsuzuje lidskou slabost. Nebyl však ani strážlivým teologem. Byl zosobněnou láskou. On za každého z nás položil svůj život.*

Jednou se mu jedno děvče svěřilo: *Už tři roky mám tuto chybu, ale teprve nyní jsem si jí všimla, dokážu jí litovat a zpovídat se z ní jako z hříchu. A otec Sampson jí odpověděl: A já se za tebe tři roky modlím, abys mi to řekla. – A proč jste tak dlouho mlčela? – Protože mnohem cennější je, když mi to řekneš sama, než kdybych to řekl já.*

Všechno opustit

K bolestivým chorobám srdce, žaludku a jater přibyla další. Počátkem roku 1974 překonal otec Sampson záchvat mrtvice. Čtyři roky před smrtí mu v bytě ukradli všechny jeho ikony a celou knihovnu. Zlodějům padla do rukou i jeho nejoblíbenější ikona „Zvěstování Panny Marie“, která kdysi patřila carevně Kateřině II. a později se dostala do rodinného vlastnictví rodiny Silversových. Pro Sampsona to byla tvrdá rána. Ale vzápětí pochopil: *Pán mě pomalu připravuje na věčnost. Požaduje ode mne všechno, co mám obzvláště rád.* Po nějakém čase vypukl v jeho bytě v ranních hodinách požár a starce se podařilo zachránit v poslední minutě. Shořel celý jeho majetek.

Poslední Velká noc

Na jaře 1979 se otec Sampson několika blízkým osobám svěřil: *Je to už poslední půst a poslední Velká noc, co jsme spolu.* Lékaři

Hrob otce Sampsona

► diagnostikovali rakovinu a v červenci ji operovali. 81letý Sampson se po propuštění z nemocnice cítil několik dní lépe, ale po týdnu svolal všechny své duchovní děti a otevřeně jim řekl: *Já zemřu, ale nebudte ustrašení ani ustaraní. A dovolil všem, aby přišli po jednom k němu a řekl jim ještě několik slov na rozloučenou. Loučil se s nimi až do jedné hodiny v noci. Všichni odcházeli s pláčem. Poslední slova, s nimiž se na ně obrátil, byla: *Nikomu nepřejte zlo a nikomu zlo nečiňte. Tak jedná i náš Pán.**

24. srpna přinesli umírajícímu naposled svatě přijímání. Ještě jednou políbil svůj kříž, na který skládal své řeholní sliby, a během modlitby za zemřelého tento velký ruský vyznavač vřy pokojně zemřel.

Jednou řekl: *Kdybych směl ještě jednou žít a kdybyste se mě zeptali, čím bych se chtěl stát, odpověděl bych: mnichem, ano nepochybně opět mnichem. Na zemi neexistuje větší povolání než být knězem.*

Pouta opět uvolněná

Duchovní děti otce Sampsona jsou dnes roztroušené po celém Rusku. Pravidelně se setkávají v modlitebních skupinách a tam se dodnes modlívaly modlitbu k „Všemohoucí“. V pravoslavné církvi je tento svatý mnich velmi známým přímluvcem a svědčí o tom stovky svědectví o vyslyšených modlitbách v materiálních i duchovních potřebách.

Jeden mladý otec rodiny hovoří takto: *Já se k němu obracím jako k živému. On mě vede v duchovním životě a svoje otázky mu píšu do dopisu, který pak položím na jeho hrob. Dosud mi otec Sampson vyřešil všechny problémy.*

Během celého roku, ale zvláště ve výroční den Sampsonovy smrti přichází stále více pravoslavných věřících k jeho hrobu na jednom moskevském hřbitově. Mimořádně dojemná je přitom skutečnost, jak velkou osvobozující moc má nad posedlými i po své smrti. Videozáznamy dokazují, jak se posedlí muži i ženy zdráhají přiblížit k jeho hrobu. Někteří začnou klít a křičet, jiní štekají jako psi, nebo se vrhají na zem.

Jistá posedlá žena se bránila tak nadlidskou silou, že bylo potřeba tří silných mužů, aby ji přivedli k hrobu, kde před velkým pravoslavným křížem stále hoří olejová lampa. Z posedlé ženy křičel démon mužským hlasem: *Přestaňte se modlit. Nežehnejte mě! Přestaňte!* Ale pak se s posedlou ženou stalo to dojemné, co se děje se všemi posedlými. Sotva ji přítomní pravoslavní kněží, všichni duchovní synové otce Sampsona, požehnali olejem z lampy a sotva se dotkla kříže, démoni museli okamžitě zmizet a opustit tělo posedlé. Tak jako všichni osvobození začala i tato žena plakat od radosti a úlevy.

Panna Maria řekla ve Fatimě 13. července 1917: *Uposlechnete-li moje slova, Rusko se obrátí a nastane mír. Tento dvojitý příslib se dosud neuskutečnil. Ale zmrtvýchvstání Ruska a první ovoce tohoto zmrtvýchvstání – příslibený mír – určitě přijde. Protože Vykupitel spolu se Spoluvykupitelkou a také otec Sampson spolu s četnými mučedníky Ruska za to všichni trpěli a obětovali svůj život.*

*Z Vítězstvo Srdca 61/2008
přeložil -ls-*

BÝVALÝ EXORCISTA JE NA OMYLU

P. René Laurentin se vyslovil k tvrzení biskupa exorcisty Gemmy, že Medjugorje je ďáblovo dílo. Kdyby to měla být pravda, pak by ze stejných důvodů byly ďáblovým dílem i Lurdy, Fatima, Guadalupe i San Giovanni Rotondo. Laurentin připomněl při té příležitosti jeden výrok Jana Pavla II.: „Lituji, že musím řídit Církev z Vatikánu a ne z Medjugorje!“

Moc svátosti křtu

V životě otce Sampsona je vidět, jakou moc nad demony má láska a svátosti. Jednu takovou událost přinesly noviny „Ai bolit“. Přečetla je sestra Ulrika, která pochází z Kazachstánu. Uvedený příběh svědčí o působení křtu jakožto svátosti, která odpouští hříchy a má očistující, osvobozující a posvěcující sílu. Jižně od Moskvy v pravoslavném kostele města Elez se odehrálo následující mocné působení svátosti, které osobně prožila a popsala paní Korsunová.

Bylo to v neděli a já jsem přišla do pravoslavného kláštera. Přišlo nás velmi mnoho, protože ten den mělo být pokřtěno mnoho dětí. Kmotrové a kmotry seděli s děťátky a trpělivě čekali. Všechny děti se chovaly klidně až na jednoho tříměsíčního chlapce, který bez ustání křičel. Kmotra se ho snažila uklidnit a procházela se s chlapcem v náručí po kostele, ale marně. Chlapec stále křičel, jako by ho trápily velké bolesti. Celá situace byla ženě velice nepříjemná a trapná a všichni se na ni soucitně dívali. Ale co se dalo dělat?

Pak přišel kněz a se souhlasem všech přítomných se rozhodl, že nepokojné dítě pokřtí jako první. Jindy to bylo tak, že děti se uklidnily, jakmile začal obřad. Ale tentokrát křičel chlapec z plna hrdla.

Nadešel okamžik vlastního křtu, při kterém se dítě třikrát ponoří do vody. Při prvním ponoření se událo toto: Sotva se tříměsíčního dítěte dotkla křestní voda, začalo křičet basovým hlasem: „Hořím!“ A z jeho úst vycházely ty nejošklivější nadávky a kletby.

Kolemstojící byli celí bez sebe, ale kněz, který držel dítě v náručí, žádal, aby se uklidnili, a pokračoval v křestním obřadu. Když ponořil dítě do vody podruhé, chlapec opět klnul, ale jeho slova již nebyla tak srozumitelná. Při třetím ponoření se dítě zatřásl, začalo chrčít, jako by se dusilo. Nakonec dítě zesláblo a leželo v rukou kněze jako mrtvé. Ten ho zavinul do lněného plátna a zanesl ho za ikonostas do prostoru oltáře, jak to před-

pisuje pravoslavný obřad při křtu mužů. Po krátkém čase, když se kněz vrátil s dítětem, ležel chlapec pokojně a spal v jeho náručí, jako by se nic nestalo. Sotva kmotra s dítětem odešla, všichni přítomní zahrnuli kněze otázkou-

mi: *Otče, co to bylo?* Kněz odpověděl: *Vrozená posedlost. A požehnal se. Kéž by Bůh dal a všechno už bylo v pořádku.* (M. Korsunova, Elez Lipeskaja obl.)

Odpověď kněze vyžaduje vysvětlení. „Vrozená posedlost“ vlastně neexistuje. Skutečnost je taková: Lidé, kteří nemají v životě úspěch nebo když v Rusku žijí pod hranicí existenčního minima, obracejí se často na vykladače karet, mágy i na satanisty. Pomoc, kterou poskytují satan, především pokud jde o peníze, slávu a moc, má svou cenu. Buď mu člověk upíše svou duši nebo v některých případech své vlastní dítě.

Rodiče tohoto chlapce zasvětili své dítě satanovi ještě v matčině lůně, aby byli zaměstnaní a úspěšnější. Boží Prozřetelnost to zařídila tak, že zbožná kmotra se postarala o jeho křest, a tento chlapec tak mohl být osvobozen od tzv. „vrozené posedlosti“.

Vítězstvo Srdca 61/2008

Eucharistický život podle příkladu svatých (6)

Mše svatá a duše v očistci

Když jednou opustíme tento svět, nic si nemůžeme tak přát, jako aby za naši duši byla sloužena mše svatá. Oběť na oltáři je totiž nesmírná pomoc a daleko překračuje všechny modlitby, pokání a dobré skutky. Nemělo by to být pro nás těžké k pochopení, když pomyslíme na to, že mše svatá je stejná oběť, kterou Ježíš přinesl, a má svou obrovskou smírnou cenu. Obětovaný Ježíš je „pravá oběť na smíření našich hříchů“ (1 Jan 2,2) a božská krev se vylévá „na odpuštění hříchů“ (Mt 26,28). Mši svatě se absolutně nic nevyrovná a ovoce této Oběti se může rozšířit na neomezený počet duší.

Jednou během slavení mše svatě v kostele sv. Pavla u Tří pramenů v Římě viděl svatý Bernard nekonečný žebřík, který sahál až k nebi. Mnoho andělů po něm ustavičně sestupovalo a odnášeli do nebe duše z očistce osvobozené Ježíšovou obětí, kterou kněží obnovují na oltářích světa.

Když tedy zemře některý z našich rodičů, starejme se o to, aby byly slouženy mše svatě a účastněme se jich, a to více než o květiny a pohřební průvod. Když se blahoslavený Jan z Avily nacházel na smrtelné posteli, tázali se ho bratři, co si nejvíce přeje po své smrti. Blahoslavený odpověděl: „Mšel!... Mšel!... Nic jiného než mšel!...“

O P. Piovi z Pietrelciny se vypráví, že měl mnoho zjevení duší, které přicházely požádat o pomoc mši svatých, aby mohly opustit očistec. Jednou sloužil mši svatou za otce jednoho spolubratra. Na konci mše svatě řekl P. Pio spolubratrovi: „Dnes ráno vstoupila duše tvého otce do nebe.“ Spolubratr měl z toho velikou radost, ale řekl P. Pio:

„Můj otec zemřel před dvaatřiceti roky!“ „Můj synu,“ odpověděl P. Pio, „před Bohem se za všechno platí!“ A je to mše svatá, která nám zajišťuje cenu nekonečné hodnoty: Tělo a Krev Ježíše, neposkvrněného Beránka (Zj 5,12).

V jednom svém kázání uvedl svatý farář Arský příklad kněze, který sloužil mši svatou za svého zemřelého přítele a po pozdvihování se takto modlil: „Otče svatý a věčný, udělejme výměnu: Ty máš v očistci duši mého přítele, a já mám ve svých rukou tělo Tvého Syna. Vysvobod' mého přítele, a já ti obětují Tvého Syna se všemi zásluhami jeho umučení a smrti.“

Připomeňme si, že všechny prosby jsou dobrá a doporučená věc, ale pokud můžeme, dejme především sloužit mši svatou (třeba i 30 gregoriánských mší) za duše v očistci nám drahé. V životě bl. Jindřicha Suso čteme, že již v mládí uzavřel se svým spolubratrem tuto smlouvu: „Kdo z nás přežije toho druhého, uspíší příchod do nebe toho, kdo odešel na věčnost, tím, že za něho bude sloužit každý týden mši svatou.“

Druh bl. Jindřicha zemřel v misiích jako první. Blahoslavený si vzpomněl na slib o něco později. Protože byl zavalen intencemi, nahrazoval týdenní mše modlitbou a kajícími skutky. Ale přítel se mu zjevil a vytkl mu to: „Nestačí mi tvoje modlitby a pokání. Potřebuji Ježíšovu krev, protože naše dluhy a naše viny splácíme Ježíšovou krví“ (Kol 1,14).

Také velký svatý Jeroným napsal, že s každou zbožně slouženou mši svatou vychází mnoho duší z očistce a spějí do nebe. To-

těž je možno říct o mších, kterých se zbožně účastníme. Svatá Magdaléna de Pazzi, slavná karmelitánská mystička, měla ve zvyku obětovat Ježíšovu krev za duše v očistci a v jedné extázi jí Ježíš ukázal, kolik duší je opravdu vysvobozeno obětí božské krve. Ani tomu nemůže být jinak, protože – jak učí svatý Tomáš Akvinský – jedna kapka Ježíšovy krve může spasit od každého hříchu celý svět.

Modleme se za duše v očistci a vysvobozujeme je z jejich trestu tím, že za ně dáváme sloužit mnoho mší svatých a také se jich účastníme. „Všechny dobré skutky dohromady nemohou vynahradit jednu mši svatou, protože ony jsou dílem lidským, zatímco mše svatá je dílem Božím,“ říkal sv. farář Arský.

Svaté přijímání: Ježíš je můj

Ve svatém přijímání se mi Ježíš daruje a stává se můj, celý můj s tělem a krví, duší a božstvím. „Jsem tvým pánem,“ říkala upřímně Gemma Galgani. Svatým přijímáním vniká Ježíš do naší hrudi a zůstává v ní tělesně přítomen, dokud trvají způsoby chleba, tj. asi čtvrt hodiny. Svatí Otcové učí, že v této době mě obklopují andělé a ustavičně se Ježíši klanějí a milují ho. „Když je v nás Ježíš tělesně přítomen, stojí při nás stráž andělů lásky,“ napsal svatý Bernard.

My asi moc málo myslíme na vznešenost každého svatého přijímání. A přece svatý Pius X. říkal, že „kdyby andělé mohli závidět, záviděli by nám svatému přijímání“. Svatá Magdaléna Žofie Baratová definovala svaté přijímání jako „nebe na zemi“. Všichni světci pochopili božský zázrak setkání a spojení s Ježíšem Eucharistickým, takže byli přímo proniknuti touhou mít Ježíše. „Kdo jí mé tělo a pije

mou krev, zůstává ve mně a já v něm“ (Jan 6,57). „Je noc,“ napsala jednou Gemma Galgani, „a já se blížím k ztřeštějšímu ránu. Ježíš bude vlastnit mne a já Ježíše!“ Není možné hlubší a úplnější spojení lásky: On ve mně a já v něm – jeden v druhém, co můžeme chtít více?

Svatý Jan Zlatoustý říkal: „Vy závidíte osud ženě, která se dotkla Ježíšova oděvu, osud hřišnice, která svými slzami umyla nohy, galilejských žen, které měly to štěstí, že ho následovaly při jeho putování, apoštolů a učedníků, s nimiž důvěrně rozmlouval; lidu oné doby, který naslouchal slovům milosti a spásy, která vycházela z jeho úst. Vy nazýváte šťastnými ty, kteří ho viděli... Ale přijďte k oltáři, a uvidíte ho, budete se ho dotýkat, dáte mu svaté polibky, obmyjete ho svými slzami, uvedete ho k sobě dovnitř jako nejsvětější Maria.“

Proto svatí dychtili a vroucně toužili po svatém přijímání se strhující láskou. Svatý František z Assisi nebo svatá Kateřina Sienská, svatý Pascal Baylon nebo svatá Veronika, svatý Gerhard nebo svatá Markéta Alacoque, svatý Dominik nebo svatá Gemma Galgani...; je zbytečné pokračovat, protože by bylo třeba uvést vlastně všechny.

Svatá Kateřina Janovská jednou měla sen, že další den nebude moci přijmout svaté přijímání. Zakusila takovou bolest a plakala tak silně a nezadržitelně, že ráno byl polštář celý promáčený slzami, které prolévala ve snu.

Svatá Terezie od Ježíška napsala malou eucharistickou báseň „Touhy u svatostánku“, ve které mezi jinými rozkošnými verši říká: „Chtěla bych být kalichem, ve kterém se klaním božské krvi. Ve svaté oběti však ho mohu také já každé ráno přijímat. Proto je pro Ježíše dražší moje duše, která je vzácnější než zlatá nádoba.“ A jak byla tato andělská světice šťastná, když během epidemie bylo povoleno každodenní svaté přijímání! ►

Nová publikace

Historická společnost Starý Velehrad se sídlem na Velehradě vydala začátkem května tohoto roku novou publikaci s názvem: „**PRAHA, mariánský sloup na Staroměstském náměstí**“. Je to již 42. svazek edice Církevní památky.

Napsali ji akademický sochař a restaurátor Jan Bradna a PhDr. Karel Kavička. Publikace vychází k devadesátému výročí stržení mariánského slou-

li, modlili se, odpočívali v jeho stínu na schodech. Ke sloupu se od roku 1654 konaly pravidelné poutě a průvody. I na tuto tradici, přerušenu jen za císaře Josefa II., dále v dobách válečných a během komunistického režimu, jsme navázali. Tuto staletou tradici jsme počínaje rokem 1993 obnovili. Letos o první květnové sobotě jsme uspořádali ve spolupráci s Národní radou Sekulárního františkánského řádu ČR již 270. ročník této tradiční mariánské pouti Prahou za značného zájmu českých médií.

Publikace má šedesát stran textu. Obsahuje podrobný výčet všech iniciativ na obnovu sloupu od doby jeho stržení až do současnosti. Jsou v ní zveřejněny výsledky práce Mariánské huti, vedené akademickým sochařem Petrem Vaňou, od zhotovených jednotlivých dílů sloupu až po dokončenou kopii sochy Panny Marie Immaculaty.

Všechna tato práce mohla být vykonána jen díky dárcům z domova i ze zahraničí. Naši krajané, zejména z USA a Kanady, ale také ze Švýcarska, činnost Společnosti soustavně podporují. V roce 1993 jsme od nich přijali velký dar v podobě sochy Panny Marie z exilu, kterou nechali zhotovit v 50. letech minulého století v Římě a která čekala na svůj příchod do Prahy celých 38 let.

„*Chceme následovat jejich příkladu, kdy naši krajané v nejhroších letech, krátce po únorovém puči 1948, kdy ani největší optimisté nemohli doufat v brzký pád totalitního režimu, uskutečnili v cizině to, co doma nebylo možné, a sochu Panny Marie v krátké době postavili na půdě benediktinského opatství v Lisle u Chicaga. Byl to pro ně symbol jak jejich*

► Svatou Gemmu Galgani vystavil jednou zkoušce zpovědník, který jí zakázal svaté přijímání. „Ó otče,“ napsala svému duchovnímu vůdci, „byla jsem dnes u zpovědi a zpovědník mi řekl, abych se vzdala Ježíše. Můj otče, pero mi nechce psát, ruka se mi třese a já pláču.“ Drahá světice! Opravdový serafín plný ohně a lásky k eucharistickému Ježíši. Také svatý Gerhard Majella kvůli pomluvě, ze které se nechtěl ospravedlňovat, byl potrestán zákazem svatého přijímání. Světcovo utrpení bylo tak velké, že jednoho dne odmítl jít ministrovat knězi při mši svaté, protože, jak řekl, kdyby „uviděl Hostii v ruce kněze, nezdržel by se a vytrhl by mu ji z ruky!“ Jak horoucí touha stravovala tohoto světce! A jaká je to výtká pro nás, kteří můžeme pohodlně přistupovat k svatému přijímání, a neděláme to. To je znamení, že nám schází to podstatné: láska. A snad jsme tak zamilovaní do pozemských potěšení, že nemůžeme dostatečně vychutnat nebeskou rozkoš spojení s Ježíšem v Hostii. „Synáčku, jak můžeš cítit nebeské vůně, které se šíří ze svatostánku?“ řekl svatý Filip Neri jednomu mladému milovníkovi těla, bálů a zábav... Radost z Eucharistie a uspokojování smyslů jsou protikladné věci (Gal 5,17).

Svatý Filip Neri byl takovým ctitelem Eucharistie, že i ve své těžké nemoci přijímal svaté přijímání každý den. Když mu nepřinesli Ježíše brzy ráno, byl velice nepokojný a nemohl najít uklidnění: „Mám tak velkou touhu přijmout Ježíše,“ volal, „že mi čekání nedopřává pokoje.“ Totéž se stávalo P. Piovovi z Pietrelciny, kterého jen poslušnost mohla utišit v očekávání na slavení mše svaté ve čtyři nebo v pět hodin ráno. Láska k Bohu je opravdu „sžírající plamen“ (Dt 4,24).

Když je Ježíš můj, jása celá Církev, jak v nebi, tak očištění i na zemi. Kdo by mohl vyjádřit radost andělů a svatých z každého svatého přijímání? Každá ta-

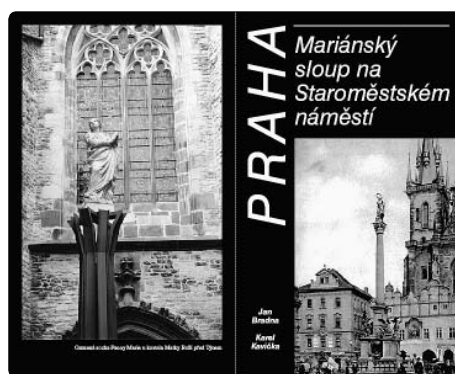
ková zpráva o lásce přichází do ráje a rozechvěje všechny blažené duchy pokaždé, když některý tvor se spojí s Ježíšem, aby vlastnil Ježíše a Ježíš jeho. Svaté přijímání je něco mnohem více než extáze, uchvácení nebo vidění. Svaté přijímání přináší do mého ubohého srdce celé nebe.

Pro duše v očištění je svaté přijímání nejdražším osobním darem, který mohou od nás přijmout. Kdo může říct, jak přispívají svatá přijímání k jejich osvobození? Svaté Marii Magdaléně de Pazzi se jednou zjevil zesnulý bratr a řekl jí, že potřebuje sto sedm svatých přijímání, aby mohl opustit očištění. A opravdu, při posledním ze sta a sedmi viděla světice, jak její bratr stoupá k nebi.

Svatý Bonaventura byl apoštolem této pravdy a hovořil o ní plamennými slovy: „Ó duše křesťanské, chcete dát zesnulým opravdový důkaz o své lásce? Chcete jim poslat nejvzácnější pomoc a zlatý klíč k nebi? Chodte často k svatému přijímání za odpočínutí těchto duší.“ Konečně uvažme také, že ve svatém přijímání se spojujeme nejen s Ježíšem, ale také se všemi údý jeho mystického těla, zvláště s těmi dušemi, které jsou nejdražší našemu srdci. Ve svatém přijímání se plně uskutečňuje Ježíšovo slovo: „Já v nich... ať jsou v dokonalé jednotě“ (Jan 17,23). Eucharistie nás činí „jedno“ i mezi námi a jeho údý. „Jeden v Ježíši Kristu,“ jak říká svatý Pavel (Gal 3,28). Svaté přijímání je skutečně veškerá láska k Bohu i k bližnímu. Je to skutečný „svátek lásky“, jak říkala Gemma Galgani. V tomto „svátku lásky“ může zamilovaná duše jásat ve zpěvu svatého Jana z Kříže: „Moje je nebe, moje je země, moji jsou lidé, moji jsou spravedliví i hříšníci. Moji jsou andělé i Matka Boží, všechny věci jsou moje. Sám Bůh je můj pro mne, protože Kristus je můj a celý pro mne.“

(Pokračování)

Překlad -lš-

pu na Staroměstském náměstí v Praze. Tato smutná událost se odehrála po rozpadu Rakouska-Uherska, o první neděli nového státu - Československé republiky v podvečer dne 3. listopadu 1918.

Autoři připomínají veřejnosti historii mariánského sloupu, který byl jedním z prvních v Evropě a zahájil důležité období českého baroka. Četba vede k zamyšlení nejen nad osudy tohoto krásného díla, ale také nad smyslem našich národních a náboženských dějin. Doba pobělohorská rozhodně nebyla dobou „temna“, ale dobou návratu do Evropy, dobou národního obrození, které přineslo rozkvet kultury, umění, architektury, jazyka.

Společnost pro obnovu mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze usiluje od svého založení v roce 1990 o obnovu tohoto díla, které bylo projevem úcty a důvěry našich předků k Panně Marii. Proměnilo tehdejší pražské popravíště v místo kultu a modlitby. Lidé přinášeli květiny, pokleka-

lásky k domovu, tak i víry a naděje, že všichni - jejich Ochránkyně i oni sami - se dočkají dne, kdy budou opět spolu ve svobodné Praze. Jejich přání - když na ten okamžik museli čekat téměř čtyřicet let - se jak víme nakonec splnilo, a to s velkou slávou. Ani nám nemůže nikdo zabránit, abychom sloup postupně neobnovili. Jsme totiž přesvědčeni, že duše národa, dnes zdevastovaná padesáti lety nesvobody, konečně pochopí, že tento monument nesymbolizuje ani porážku na Bílé hoře, ani habsburskou nadvládu, ale smíření a křesťanské tradice Evropy. A navíc bude ozdobou náměstí a celé Prahy.“ (Z Prohlášení společnosti z 3. 11. 1995)

Krajané z celé Ameriky k Panně Marii každoročně putovali a modlili se za naši svobodu. Pokračovali také v tradici přerušených velehradských Unionistických sjezdů.

Publikace obsahuje řadu dobových vyobrazení sloupu na rytinách a fotografiích. Má barevnou přílohu. Byla požehnána při mši svaté v bazilice Nanebevzetí Panny Marie v Praze na Strahově dne 3. 5. 2008 opatem strahovského kláštera P. Michaelem Josefem Pojezdným OPraem., čestným předsedou společnosti.

Pro letošní rok připravuje společnost řadu dalších akcí, které vyvrcholí uspořádáním valné hromady, která se bude konat ve výroční den stržení sloupu - dne 3. listopadu 2008 v Praze. Pak bude následovat vzpomínková pobožnost u základního kamene sloupu na Staroměstském náměstí, mše svatá u Panny Marie před Týnem a nakonec průvod k obnovené soše Panny Marie se závěrečnou mariánskou pobožností.

PhDr. Karel Kavička

Tuto publikaci si můžete zakoupit či objednat v prodejnách Matice cyrilometodějské s. r. o. v Olomouci za prodejní cenu 140 Kč.

Rok svatého Pavla

28. června 2007 při slavení prvních nešpor slavnosti svatých apoštolů Petra a Pavla v bazilice sv. Pavla Za Hradbami oznámil Benedikt XVI., že od 28. června 2008 do 29. června 2009 se bude v Církvi slavit zvláštní jubilejní rok u příležitosti dvoutisíciletého výročí narození apoštola Pavla. Při té příležitosti mimo jiné řekl:

„Prastará tradice, která sahá až do dob apoštolských, vypráví, že právě nedaleko od tohoto místa došlo k poslednímu setkání apoštolů Petra a Pavla před jejich mučednickou smrtí. Oba se objali a udělili si navzájem požehnání. Na portálu této baziliky jsou zobrazeni spolu ve scéně umučení. Od počátku křesťanské tradice jsou Petr a Pavel pokládáni za neoddelitelné jeden od druhého, i když měl každý z nich jiné poslání: Petr první vyznal víru v Krista, Pavel dostal ten dar, že mohl prohloubit toto bohatství. Petr založil první křesťanské společenství pocházející z vyvoleného národa, Pavel se stal apoštolem pohanů. Různými dary pracovali pro jednu jedinou věc - budování Kristovy Církve. Ve čtení modlitby Církve nám liturgie nabízí k rozjímání tento známý text svatého Augustina: »Jeden je památný den utrpení dvou apoštolů. Ale i oni dva byli jedno; ačkoliv trpěl každý v jiný den, byli jedno. Petr šel napřed,

potom Pavel. ...Slavíme proto svátek posvěcený pro nás krví apoštolů« (Disc. 295, 7.8).

Jako na počátcích i dnes potřebuje Kristus apoštoly schopné obětovat samy sebe. Potřebuje svědky a mučedníky, jakým byl svatý Pavel: jednu dobu, když byl krutým pronásledovatelem křesťanů, cestou do Damašku padl na zem a oslněn božským světlem přestoupil bez váhání na stranu Ukřižovaného a následoval ho bezvýhradně. Pracoval a žil pro Krista, pro něho trpěl a zemřel. Jak aktuální je dnes jeho příklad!

A právě proto mám to potěšení, že mohu oficiálně oznámit, že apoštolu Pavlovi budeme věnovat zvláštní jubilejní rok od 28. června 2008 do 29. června 2009 u příležitosti dvoutisíciletého výročí narození svatého Pavla, které historici kladou mezi roky 7 a 10 po Kristu. Tento »Pavlovský rok« se bude rozvíjet privilegovaným způsobem v Římě, kde se pod papežským oltářem této baziliky přechovávají ostatky apoštola Pavla. U baziliky je stejnojmenné benediktinské opatství a může se zde tedy konat série programů liturgických, kulturních a ekumenických a také rozličné pastorační a společenské pořady inspirované pavlovskou spiritualitou. Zvláštní pozornost bude možno věnovat poutníkům, kteří se z různých částí světa jako

Bazilika sv. apoštola Pavla Za Hradbami

Albrecht Dürer (1526): Sv. Pavel a sv. Marek, Mnichov

kajicníci odeberou k Apoštolovu hrobu, aby zde získali duchovní posilu. Podpory se dostane různým studijním akcím a zvláštní ediční činnosti o textech sv. Pavla, abychom lépe poznali nesmírná bohatství nauky, která obsahuje. Kromě toho ve všech částech světa se mohou uskutečnit obdobné akce v diecézích, ve svatyních, na místech kultu, řeholních společnostech a u učilišt, které nesou jméno svatého Pavla nebo které se inspiroují jeho postavou a naukou. Konečně je tu zvláštní aspekt, kterému je třeba věnovat zvláštní pozornost během těchto slavností pavlovského dvoutisíciletí: dimenze ekumenická. Apoštol národů, který se věnoval zvláště úkolu zanést Dobrou novinu všem národům, se zcela zasvětil jednotě a svornosti všech křesťanů. Kéž nás provází a chrání v těchto oslavách dvoutisíciletého výročí a pomáhá nám pokročit v pokorném a upřímném hledání jednoty všech částí mystického Těla Kristova.“

Církev – svatá?

Svatá skutečně, nebo jen zdánlivě?

Hovořit o svatosti Církve je dnes těžký úkol. Pochybnosti, obvinění a odmítání jsou – alespoň v médiích – na denním pořádku. Jak málo bylo v Evropě informací o návštěvě Benedikta XVI. v USA a o tom, jak svou laskavostí dobyl Ameriku. Jak málo bylo informací o radosti a nadšení Američanů, a to nejen těch, kteří byli ve Washingtonu a v New Yorku, ale tisíců a milionů, kteří tuto cestu sledovali na obrazovkách, často spolu s farním společenstvím v připravených zařízeních s obří obrazovkou.

V našich zeměpisných šířkách se nad Církví spíše naříká jako nad nemocnou. I když Církev nebo její nejvyšší představitel vykonají prosté a pokorné gesto nebo setkání s oběťmi znárodnění, ozvou se média hlasitě, že Církev jen simuluje svou svatost. Ale i ten, kdo vznáší proti Církví námitku, že je svatá jen zdánlivě, ten tím také vyjadřuje své přání, že by snad mohla nebo měla být ještě světlejší, a že tedy vlastně může očekávat, že je svatá.

Svatost zakusit a zažít

Proč nazývá velké Kredo Církev svatou? Co to vlastně znamená pro Církev? A proč je Církev svatá, i když je plná hříšníků a z hříšníků se skládá?

Vzpomeňme si na evangelium, jak Petr po zázračném rybolovu, který zažil, řekl Ježíšovi: *Odejdi, Pane, ode mne, neboť jsem člověk hříšný* (Lk 5,8). Co Petr zažil? Něco, co ho překračovalo. Zátah na ryby, ale ještě více úlek z toho, který ho způsobil. Úžas nad tím, kdo před ním stál. Otřes, který ho zasáhl velice hluboko. Potkal Boží svatost a říká zahanbeně: *Odejdi, Pane, ode mne, neboť jsem člověk hříšný*.

Kardinál Schönborn podal jednou dojemné svědectví: Byl jako mladistvý v roce 1961 u otce Pia a zažil, jak slavil mši svatou. Ve 4 hodiny ráno po dlouhém čekání před chrámovými dveřmi a po velkém návalu věřících po jejich otevření zažil najednou něco zcela jiného: nikoliv trh o pouti, nýbrž nezapomenutelnou mši svatou otce Pia. Jak dlouho trvala, to nakonec nedokázal ani odhadnout. Byla velmi dlouhá, ale současně se zdála časově docela krátká. Když se pak mohl krátce osobně setkat s P. Piem, bylo to něco, co se nedá popsat a co si ostatně uchovává jako tajemství srdce.

Když čteme v evangeliu místo, jak byl Petr šokován Ježíšovou svatostí, můžeme něco z toho porozumět. Je to zážitek hlubokého otřesu a současně nevýslovné radosti, zkušenost setkání s Boží svatostí, její dotyk, její tušení, její přiblížení.

To je zážitek svatosti. Svatost je zcela jiný svět než profánnost, každodennost. V řeči Bible, ale i jiných náboženství je svatost něco mimořádného, odlišného, přesahujícího, výjimečného, Bohu vlastního. Nepatří sobě samé, nepatří ani lidem, patří jen Bohu. Chrám je svatý prostor oddělený od všedního dne, povznesený, Bohu zasvěcený, oddělený od všednosti, a nepoužívá se pro profánní účely. Je to posvátné území s předsíní, svatyní a velesvatyní v nejhlubším nitru chrámu, do které velekněz vstupoval jen jednou ročně.

Je to bolestné, když posvátno není respektováno a my cítíme, že lidem něco chybí, že nemají cit pro to, že je to rozdíl, jsme-li venku na pláži nebo v chrámu. A jak nás to bolí, když to, co je nám obzvláště svaté, něco, co je pro nás osobně důležité, výjimečné, zasvěcené, někdo nerespektuje, zesměšňuje nebo dokonce hanobí. Posvátno

potřebuje ochranu, a proto také právo předvídat, že je trestné divoce profanovat náboženské pocity, zlovolně a veřejně je urážet.

Vidíme, jak je v dnešní době důležité, aby posvátné prostory byly otevřeny. Existují posvátné prostory a posvátné doby. To jsou prostory a období, které patří Bohu, jemu jsou zasvěceny. I zde nám působí bolest, že i zasvěcená doba je používána pro komerční účely. Nastala velká ztráta citu pro posvátno. Relikvie svatých se prodávají v dražbách, protože lidé zapomněli, že jsou to posvátné předměty, které byly používány s velkou úctou. A konečně je zde i to nejsvětější, nejdůležitější a klanění nejhodnější, totiž eucharistický Chléb, sám Pán. – Velice nás bolí, když se na něho pohlíží jako na oplatek a používá se jako obyčejný chléb. Je to Sanctissimum, Nejsvětější, protože je to sám Pán. Je to projev velké nelásky k Bohu, když nejednáme uctivě s Nejsvětějším.

Být svatý znamená být „povolán“

A konečně jsou nejen svaté prostory, doby a věci, ale i svatí lidé, lidé vyvolení, protože se zasvětili Bohu. I pokřtění jsou vyvolení, posvěcení. Pavel hovoří o křesťanech jako o Bohu zasvěcených a svatých. „Církev“ řecky znamená „Ecclesia“, to znamená „povolání“. Křesťané jsou lidé, kteří jsou povoláni.

Dnes tedy víme: být křesťanem, být Církev znamená být povolán. Nepatříte již sami sobě, *patříte Bohu!* To ovšem také znamená: být jiný! Být povolán k odlišnosti. Být křesťan, být Církev znamená být vyňat, posvěcen, povolán, být odlišný.

Židovský národ se musel celá staletí učit, co to znamená být povolán mezi jinými národy. Od doby, kdy Abrahám byl povolán z Uru v Chaldejsku, od doby, kdy praotcové a synové Izraele, potomci Jakuba, byli stmeleni do vyvoleného národa, stali se svatým lidem, a tím byli odděleni od ostatních národů. A protože Bůh Izraele je svatý, i národ musí být svatý. Proto stojí ve Starém zákoně příkaz: *Budte svatí, jako já jsem svatý* (Lev 11,44n).

Být jiným není lehké. Znamená to jinou existenci, jiný způsob života. Izraelitům to připadalo obtížné a Písmo nám dokládá, že se proti tomu bránili. Chtěli být jako ostatní národy, nechtěli se odlišovat.

I nám to připadá těžké být jiný, být svatým lidem Ježíše Krista. Je nám to někdy nepřijemné, když nás někdo osloví jako děvečka Petra na velekněžově dvoře: „I ty jsi z nich!“ Nechceme se odlišovat, připadá nám nepřijemné, když nám říkají: „I ty patříš k Církvi, jen se děláš svatým.“ A to v době, kdy Církev je stavěna na veřejnosti a v médiích jen do negativního světla.

Co to tedy znamená, že Církev je ve vyznání víry nazývána svatá? Na to existuje zcela jasná odpověď: Ano, Církev je svatá a je nezrušitelně svatá. II. vatikánský koncil k tomu říká, že je to článek víry, tedy jistota víry. Církev je svatá, ale nikoliv sama ze sebe ani z nás.

Kristus totiž, Boží Syn, který je oslavován zároveň s Otcem a Duchem Svatým, miloval Církev jako svou snoubenku a obětoval se za ni, aby ji posvětil. Spojil ji se sebou jako své tělo a vrchovatě ji obdaril darem Ducha Svatého k Boží slávě. (LG 39, KKC 823).

Z-sks-20/2008 přeložil -lš-

Možností a způsobů jak pomáhat, máme mnoho. Na území České republiky pracuje nespočet neziskových organizací s velmi rozmanitým zaměřením, které se svými aktivitami snaží pomáhat těm, kteří to nejvíce potřebují, či jinak obohacovat společenský život. Nejinak je to i s Misijní bankou, která má v názvu neobvyklé slovní spojení „banka ubožáků“. Bankou se zde rozumí depozitum dobrých skutků, podobně jako u banky potravinové či krevní, uskutečněných ve prospěch lidí stojících až na konci lidského společenství, kteří nemají možnost změnit svoji beznadějnou situaci vlastní snahou. Mezi takovými lidmi pracují manželé Baldínští, zakladatelé Misijní banky ubožáků (MBU), ve východní Africe v Tanzanii už několik let. Letos šedesátiletí rodiče tří dětí, babička a dědeček pěti vnoučat, se již přibližně sedmnáct let společně věnují tzv. „misijnímu laikátu“, tedy aktivní rozvojové misijní pomoci na jihozápadě Tanzanie v oblasti Mbozi West, kde ve vesnici Kamsamba staví vlastní misijní stanici Allamano Agape. „Celá tato oblast patří jurisdikčně do diecéze Mbeya, dvě stě kilometrů vzdálené, která je pod vedením biskupa Mons. Evarista Chenguly. On nám v roce 2001 vesnici Kamsambu a okolí určil jako misijní úkol. Ten obecně spočívá v pomoci nejchudším africkým rodinám,“ upřesňuje Pavel Baldínský. Každoročně do Afriky dovezou manželé asi pět milionů tanzanijských šilinků, což je přibližně devět set třicet tisíc českých korun, které se pak použijí na konkrétní pomoc při hledání vody v krajině, jejímu vyvedení na povrch pomocí vrtů až do hloubky osmdesát metrů a osazení vhodným čerpacím mechanismem, opravy a servis nových i stávajících studní, na výchovnou stimulaci domorodců v přístupu k vodním zdrojům či na výchovu a prevenci nemocí vznikajících ze znečištěných

Banka chudých

Našli smysl života v pomoci druhým

zdrojů. „Dále se staráme o matky a děti. Zaměřujeme se především na ty, které nemají manžela nebo partnera jako živitele. Sem tedy patří nejen mladé vdovy ale samozřejmě i ženy vdovy v pokročilém věku a pak staří, nemocní a opuštění jedinci. Zvláštní kapitolou naší pomoci jsou sirotci, pro které jsme postavili školku pro předškolní výchovu s nabídkou jednoho denního teplého jídla (pro třicet dětí). Formou adopce na dálku za podpory českých rodin sto třicet dětí zajišťujeme základní školní vzdělání až po finální vyučení nějakému konkrétnímu využitelnému řemeslu. Letos jsme poslali do školy asi třicet dětí, kterým financujeme vyučení řemeslu. Všechny bydlí v naší péči ve městě Mbeya. Máme i několik žáků na středních školách a jednu vysokoškolačku, která studuje žurnalistiku. Jinak našich aktivit je mnohem více a většinou vyplývají z okolností a potřeb konkrétních osob,“ dodává pan Baldínský, který se svou ženou letos do Tanzanie odcestoval na konci května. Ale jak sám říká, nejsou cestovatelé v pravém slova smyslu: „Svoji práci ve prospěch nejchudších chápeme jako svůj misijní úkol, který – jak věříme – má své nezastupitelné místo v Božím plánu. Ta práce se ale neobejde bez cestování a poznávání i znalosti místního komunikačního jazyka, kterým je v našem případě především svažilština.“ Hlavním letošním cílem MBU je realizovat projekt výstavby vodovodu pro tanzanijskou vesnici Mkulwe. „Vodovod musí být hlavně domluven a odsouhlasen staršími členy kmenů a představiteli místní správy a církve. Pak musí být zcela jasné, jak bude financován a jaký bude podíl prací domorodců, protože jim chybí hotové finanční prostředky. Ty však mohou na-

hradit vlastní efektivní práci,“ řekl ještě před odjezdem pan Baldínský, který také musí rozhodnout, zda vzít vodu z údolí vrtem a pumpou, nebo postavit dvě jezerní nádrže a čerpadlo. Realizace obou variant by podle něj převýšila náklady o sto procent.

Kromě připravovaného projektu výstavby vodovodu bude i letos MBU v Africe pokračovat ve svých běžných činnostech. „Půjde o dovybavení vrtů vhodnými pumpami, příprava na další vrty v nových místech, zařizování dílen pro mládež v Allamano Agape – v misijní stanici, komplexní práce se sirotky, zajištění vlastní výroby tvárnice a postavení skladu nářadí a materiálu misijní stanice,“ vyjmenoval ostatní plány MBU s tím, že pokud zbude nějaký čas a peníze, chtěl by se pokusit na nových místech hledat zdroje pitné vody. „V úvahu připadá asi pět dalších vesnic,“ dodal. Mezi letošní cíle MBU patří také obnovení kostela zříceného po zemětřesení, což znamená znovu kompletní stavbu. Ale ani odjezdem manželů Baldínských z Afriky na konci léta nic nekončí. „Úkoly se dále realizují podle předem domluveného plánu. To má na starosti manažer prací Izaack Ngulo, moje pravá ruka, s několika dalšími spolupracovníky. Téměř denně se formou SMS informujeme o tom, co je třeba a jak to řešit,“ upřesnil pan

Baldínský. A co ho k práci a pomoci v Africe motivuje? „Především stěžejní myšlenka, že každý člověk je originální Boží dílo. Jako takový má díky svým specifickým darům – charismatům – neopakovatelné místo v Božím plánu záchranu člověka – spásu. Život od narození až do smrti je nejprve hledáním takového místa a pak realizací svého úkolu. To je jedinečná cesta ke štěstí, po kterém se obvykle lidé během života ptají. Kvalita takového štěstí je odvozena od kvality našeho vztahu k Bohu jako svého Otce. Ta je dána hlubokým intimním kontaktem s Tvůrcem jako Láskou. Když pochopíme, že jen a jen v této konkrétní Lásce a našem vztahu k ní je naše maximální možné rozvinutí osobnosti, a to jak v přítomnosti, tak i příští (eschatologické) budoucnosti, pak jde stranou všechen strach z neznáma, nemocí, nedostatku vhodné kvalifikace, vlastního stáří i možné smrti. Pak i dva důchodci na sklonku života se mohou stát reálnými misionáři. U BOHA NENÍ NIC NEMOŽNÉHO. ...A ještě poslední poznámka: V jedné tanzanijské kanceláři Caritas jsem viděl anglický nápis tohoto znění: – Bůh si nepovolává kvalifikované, ale kvalifikuje povolane. – Celé dějiny spásy jsou toho jasným důkazem,“ vylíčil pan Baldínský.

Přínos neziskové organizace MBU pro českou společnost je především ve vytváření prostoru pro přímou pomoc, která je rozvojovými státy hodnocena velmi pozitivně. MBU se zasuje také o zajištění technického zázemí pro aktivity v České republice, především pak o výchovu české společnosti k solidaritě s chudými národy i trpícími lidmi a o prevence xenofobních nálad, rasismu a odstředivých tendencí v komunikaci kultur a národů. Pro zájemce pořádá po celé republice přednášky s promítáním, jejichž tématem zpravidla bývá „Misijní práce laiků v Africe“.

Lucie Procházková

SVATÝ OPAT KOLUMBÁN - dokončení ze str. 2

i s královským dvorem, protože ostře káral krále Teodorika za jeho cizoložné vztahy. Z toho povstala celá síť intrik a manévrů v rovině osobní, náboženské i politické, které v roce 610 vyústily do dekretu o vyhnání Kolumbána a všech mnichů irského původu z Luxeuil, což znamenalo definitivní odsouzení do vyhnanství. Byli eskortováni až k moři a měli být na útraty dvora dopraveni do Irska. Ale loď uvázla na mělčině hned blízko břehu a kapitán v tom viděl znamení nebe, vzdal se úkolu a ze strachu, aby na sebe nesvolal Boží prokletí, dopravil mnichy na pevnou zem. Ti místo aby se vrátili do Luxeuil, rozhodli se, že začnou nové evangelizační dílo. Nalodili se na Rýnu a plavili se proti proudu. Po první etapě v Tuggen u Curyšského jezera přešli do oblasti Bregenz blízko Bodamského jezera, aby zde evangelizovali Němce.

Zanedlouho se však Kolumbán vzhledem k politickým událostem, které nebyly jeho dílu příznivé, rozhodl s většinou svých učedníků překročit Alpy. Na místě zůstal jen jeden mnich jménem Gallus. Z jeho poustevny se pak vyvinulo slavné opatství St. Gallen ve Švýcarsku. Když Kolumbán přišel do Itálie, dostalo se mu zde vlídného přijetí u langobardského dvora, ale brzy musel čelit značným obtížím: život Církve byl rozštěpen ariánskou herezí, která u Langobardů ještě převažovala, a schizmatem, které odtrhlo větší část severní Itálie od společenství s biskupem Říma. Kolumbán se zapojil s rozhodností do této záležitosti a napsal knihu proti arianismu a dopis Bonifácovi IV., aby ho přiměl k určitým rozhodným krokům za obnovení jednoty (srov. Epistula V). Když mu langobardský král přiřkl území v Bobbio v údolí Trabbia, Kolumbán založil nový klášter, který se měl stát kulturním centrem srovnatelným s Monte Cassinem: Zde dosáhl

konce svých dnů: zemřel 23. listopadu 615 a ten den římský rítus dodnes slaví jeho památku.

Kolumbánovo poselství dnešku

Poselství svatého Kolumbána se soustřeďuje v rozhodné výzvě k obrácení a k odklonu od pozemských statků k pohledu na život věčný. Svým asketickým životem a svým nekompromisním postojem ke zkaženosti mocných připomíná přísnou postavu Jana Křtitele. Jeho strohost však nikdy není cílem sama o sobě, nýbrž je pouze prostředkem, jak se otevřít svobodně Boží lásce a odpovídat celým svým životem na dary, které jsme od Něho obdrželi, přetvářeli se tak v Boží obraz a současně zušlechťovali zemi a obnovovali lidskou společnost. Cituji z jeho *Instructions*: „Jestliže člověk správně užívá schopností, které Bůh udělil jeho duši, pak bude podobný Bohu. Vzpomeňme si, že máme proměnit všechny tyto dary, které do nás vložil, když jsme byli v původním stavu. Učil nás tomu skrze svá přikázání. První z nich je to, abychom milovali Pána z celého srdce, protože on nás miloval jako první od počátku časů, ještě dříve, než jsme přišli na světlo tohoto světa“ (srov. Inst. XI.). Irský světec vtělil tato slova reálně do svého života. Byl to člověk velké kultury – napsal také latinské básně a knihu o gramatice – a projevil se jako bohatý na dary milosti. Byl neúnavným stavitelem klášterů, stejně jako nekompromisním hlasatelem pokání a vydával svou energii na výživu křesťanských kořenů Evropy, která se rodila. Svou duchovní energií, svou vírou, svou láskou k Bohu a k bližnímu stal se skutečně jedním z Otců Evropy: ukazují nám také dnes, kde jsou kořeny, ze kterých se může naše Evropa obrodit.

Bollettino Vaticano 11. 6. 2008
Mezitulky redakce Světla

Ještě k naší příloze a osobnímu svědectví dr. Glorie Polo

Renomovaný švýcarský katolický týdeník „Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt“, který na pokračování uveřejnil osobní svědectví dr. Glorie Polo, uvedl na závěr tři stránky vlastních úvah a hodnocení. Z nich citujeme: „Blesk, který zasáhl Glorii, nebyl jenom strašným naplněním její rouhavé lži vůči matce (»Mami, ať do mě uhoď blesk, jestli lžu,« str. 29), ale byl výbojem napětí kříže, který vědomě zapírala. Bez přimluvných modliteb druhých lidí, zvláště toho chudého rolníka, by ji tento kříž zabil. Bůh měl s ní od věčnosti plán, že o Něm vydá svědectví. Gloria jako většina dnešních lidí tento požadavek odmítla a šla pohodlnější širokou cestou hříchu, do kterého ji tlačilo špatné prostředí, zvláště zhoubný vliv jejích přítelkyň a pohodlný životní styl dnešní doby. Nevypadá to u nás podobně? K takovým poznatkům nás chce přivést její vyznání... Když Bůh – Soudce se jí ptá na deset Božích přikázání, s úděsem je jí jasné, že se prohřešila proti všem deseti. Gloria ve svém životě aspoň na začátku rozeznávala dobré a zlé, nikdy však nezpytovala svědomí hlouběji a byla přesvědčena, že nemá žádné »těžké hříchy«. Dnes se ještě někdo ozve: »Nikoho jsem nezabil, manželství jsem nezlikvidoval, nikdy jsem nekradl! Copak se mám zpovídat, pane faráři!«... Zlý nám bude vždycky podstrkávat všechna možná ospravedlnění, která nás omluví před Bohem a lidmi... Jedním z nejhorších je *opovážlivé spoléhání* na milosrdenství Boží...“

Případ Glorie označuje švýcarský týdeník za „Vorwarnung zur versprochenen *Warnung von Garabandal*“, předběžné varování před varováním, které bylo předpovězeno v Garabandalu, ve kterém se ohlašuje největší

milost, kterou kdy Bůh poskytl lidstvu, na vrcholu zmatení, které chce satan způsobit ve světě. Každý člověk má na okamžik – lépe řečeno: krátce – poznat svůj duchovní stav jako v osobním soudu před Bohem. (Srov. P. Eusebio Garcia de Pesquera OFM, *GARABANDAL*, Události a data, vyd. MCM 1999, str. 186 nn.)

Švýcarský katolický týdeník uzavírá: „Musíme si střízlivě položit otázku: Budou lidé, kteří se dnes všude už nechali strhnout, schopni se té milosti varování otevřít, jestliže jim vůbec nepřišla na mysl myšlenka na Boží soud? Když se prostě stali vůči Bohu slepými? Gloria je aktem Božího Milosrdenství pro nás všechny. Kdo se neuzavře jejímu svědectví, neproměšká pak mimořádnou milost přislíbenou všem, i když se mu snad zpočátku celá věc zdála jako nemožná. Když se tím nějak nechá upoutat, třeba později na trochu pozapomene, bleskově si vzpomene, až se skuteční událost předpovězená v Garabandalu. Pro každého, kdo tuto výzvu uslyší, vzniká odpovědnost hlouběji do ní proniknout a osobně (ne anonymním letákem) toto svědectví dávat dál!“

-jv-

Poznámka:

Zájem o zkušenosti dr. Glorie Polo roste v celém světě. Podívali se na webové stránky, které jsme uvedli v příloze Světla na str. 2 (<http://gloriapolo.net>), zjistíte nejen tento zájem, ale i postoj církevních činitelů, počínaje faráři a představenými klášterů přes charismatickou obnovu až k Mons. J. R. Oregovi z diecéze Ponce v Puerto Rico, který souhlasí s účastí dr. Glorie Polo na vedení duchovní obnovy.

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

I kdyby nedělali zázraky a neuzdravovali nemocné tím, že na ně dopadl pouhý jejich stín, již samo rozšíření křesťanství za jejich života navzdory všem překážkám a těžkostem svědčí ještě prokazatelněji a také trvale o zázračné Boží pomoci, která je provázela.

V zápisu o druhém zázračném rybolovu v podání apoštola Jana, který je znám svým důkladným a podrobným zápisem osobního svědectví, máme tedy autentickou zprávu o definitivní introvizaci prvního papeže, kterého si nezvolili kardinálové, ale osobně sám Boží Syn. Ze zachovaných zpráv o dalších událostech víme zcela jasně, že sbor apoštolů i první obec křesťanů tuto Boží volbu plně akceptovali a respektovali. To je pro nás velice důležité a potěšující, protože se to týká nejen tohoto sympatického galilejského rybáře, ale vůbec nejvyššího pastýřského úřadu, bez kterého a mimo který není a nemůže být pravé Kristovy apoštolské Církve.

V podobné situaci jako apoštolové byli i jejich nástupci. Také oni si nade všechno cenili skutečnosti, že mohli přejímat pravou nauku a autentické zřízení přímo od těch, kteří ještě osobně znali Božského Mistra a žili od prvopočátku po jeho boku. A tak jako Ježíš Kristus na apoštoly dechl a řekl jim zcela jednoznačně: „Já vás posílám, jděte do celého světa!“ – tak i oni zcela zřetelně a jmenovitě vkládáním rukou delegovali své nástupce a předali jim stejné plné moci a poslání, které od Pána přijali. Jen si vzpomeňme, jak pečlivě postupovali apoštolové, když se jednalo o to, zacetit mezeru po nešťastníku, který zradil. Přitom však také zřetelně označovali a odsuzovali ty, kteří se pokoušeli vystupovat také jako Boží vyslanci, ale toto poslání od nikoho nepřijali, nýbrž delegovali se sami z vlastní vůle. Není to tedy náš výmysl ani náš „kapric“, že se „držíme“ římského papeže. Přejímáme tak spolehlivé autentické dědictví, které se opírá o jediný pravý za-

čátek pravé Kristovy Církve. Církve je **božská** instituce a my potřebujeme viditelnou a hmatatelnou záruku jejího **božského** původu. O tento božský původ se nemůže opřít žádný jiný začátek a žádný jiný zakladatel, i kdyby ho lidé zde na zemi sebevíce oslavovali, ať už je to mnich, který se oženil s jeptiškou, nebo král, který změnil ženy jako košile. Všechna odloučená křesťanská společenství, oslavující své „zakladatele“, kteří zahájili něco, co tu nebylo od začátku, a současně zrušili něco podstatného, co tu od začátku existovalo, už nestojí na té božské skále, na které svou Církve postavil Pán, ale dávají přednost nové základně, která není od Boha, ale od lidí. Jakékoliv ústupky a kompromisy v této věci neznamenají vstřícnost, ale ztrátu naší jistoty o bezpečném spojení s Božským Zakladatelem.

Zatím je ještě situace taková, že jsme se v převážné většině bez vlastní zásluhy v této skutečně Kristově Církvi narodili. Jeliť však je to nesmírný a nedocenitelný Boží dar, nemůžeme se s touto skutečností prostě spokojit jako s hotovou věcí, ale právě proto, že vidíme kolem sebe tolik různých jiných vyznání a náboženství, je naší povinností nepřenechávat nic náhodě a nesetřávat v lhostejnosti, nýbrž skutečně se ujistit, že vyznáváme právě to náboženství, které nám zjevil sám Nejvyšší a které plně odpovídá jeho vůli. My nemůžeme spoléhat jen na to, co se nám líbí, na co jsme si zvykli a v čem jsme se zabydleli, protože pak by momentální spokojenost ateisty s jeho světonázorem musela být důkazem, že Bůh neexistuje. Bylo by to navíc nedůstojné zesměšnění Boha, kdybychom se domnívali, že je mu zcela lhostejné, jak ho lidé uctívají, kdyby to měl být Bůh, který jedněm říká to a druhým ono a zavdává tak sám příčinu k různicím a rozporům často velmi závažného charakteru. Takový osobní Bůh by byl naprosto absurdní a museli by mít pravdu

ti, kteří ho popírají. My však máme pevnou záruku pravosti jediné zjevené víry, kterou vyznáváme, a tou je právě Petr a apoštolové, které si vyvolil sám Pán. Kdo s nimi ztratí spojení, nejde po Božích, ale po vlastních cestách.

To je důležité poznání, k němuž docházejí konvertité. Je zajímavé, jak málo se v rámci eumenických snah hovoří o těch (původně nekatolických), kteří po dlouhém vlastním a často bolestném hledání dospěli na základě nesporných důkazů k jednoznačnému závěru, že tou jedinou pravou, Kristem založenou Církví je ta, v jejímž čele stojí jako hlava biskup onoho Města, kde svůj život ukončil galilejský rybář, kterému Pán dal jméno Petr – Skála a osobně mu svěřil klíče od nebeského království. Přitom cesta konvertitů je ve skutečnosti nejpřirozenější a nejlogičtější cestou návratu ke skutečné jednotě, kterou je třeba všemožně podporovat, především ustavičnou modlitbou. Jeliť dnes např. v Německu na 300 někdejších protestantských teologů, kteří po studiu a hledání nakonec zakotvili v katolické církvi, je to pro ostatní pastory velká výzva, aby sebekriticky zhodnotili své dosavadní poznání, názory a postoje. Jsou nám přece známá Kristova slova: „Kdo by změnil jedno, třeba i nejmenší přikázání a vyučil tak lidi, ten bude v Božím království nejmenší.“ A na jiném místě varuje: „Tento lid mě ctí ústy, ale jejich srdce je daleko ode mne. Nadarmo mě ctí, protože učí lidským naukám.“ Bohužel, najdou se i mezi katolíky takoví, kteří nad konvertity krouťí hlavou. (Kéž na ně padne stín svatého Petra!) Můžeme se proto právem těšit na blahorečení jednoho z největších konvertitů, kardinála Newmana.

Bude to velmi pozitivní argument pro skutečně božský původ jediné Kristovy Církve, neboť tím je právě ovoce svatosti. Svátí jsou lidé, kteří svým životem zpřítomňují Boha mezi lidmi, anebo jinak řečeno, jsou to lidé, kteří dovolili Bohu, aby nám v nich ukázal svou tvář. Svátí jsou živými dů-

kazy skutečnosti, že Bůh je mezi námi a tak jako nám Bůh svými divy a zázraky potvrdil svůj příchod a svou osobní přítomnost mezi námi i své božské záměry a učení, stejně tak svými divy a zázraky potvrzuje i to, že přijímá ovoce svatosti, jaké přináší důsledný život podle víry a podle jeho přikázání. Zázrakem Boží lásky zde na zemi je už samotný život světců mezi lidmi tohoto světa. Janu Pavlu II. někteří vytýkali, že zahájil inflaci světců. Není tomu ve skutečnosti tak, že tato „inflace“ světců nám konkretizuje apoštolův příslib o ještě větším rozhojnění milosti tam, kde se rozhojnil hřích? „Inflace“ svatých v posledních desetiletích by nebyla možná bez „inflace“ milostí a zázraků, které nám hmatatelně dokládají, že Ježíš je skutečně s námi po všechny dny až do skonání světa.

Svatý život křesťanů je oním konkrétním způsobem, jak Duch obnovuje tvárnost země. Bez živého a stále rostoucího společenství svatých je náboženský život šedou poutí pod oblohou bez hvězd i bez blankytu. Náboženství, které nemá přímo ve svém programu vést lidi ke svatosti, je ve skutečnosti pseudonáboženství. Svět, který je doslova v situaci Sodomy, světce naléhavě potřebuje. Opravdové úsilí o osobní svatost jakožto „totožnost s Bohem“ je ve skutečnosti největším dobrodiním, které může každý jednotlivec prokázat lidstvu, a současně je i pro něho samého zárukou největšího bohatství a největší moci, jaké člověk může dosáhnout: není většího bohatství a moci než sám Bůh. Kéž by o tom všichni křesťané byli konečně hluboce přesvědčeni a obrátili všechnu svou pozornost k tomuto jedinému smyslu svého života. Jak nám svým příkladem dosvědčuje pravoslavný mnich Sampson, svatost má své dva nezbytné kořeny: Eucharistii a Neposkvrněnou Pannu. Návrat k těmto pravým zdrojům milosti a svatosti je také skutečný návrat k opravdové jednotě (a to i uvnitř samotné Církve).

-š-

Zverme Vás na poutní mši svatou v kostele sv. Petra a Pavla ve **Žluticích**. Bude sloužena dne **29. 6. 2008 v 16 hod. v tradičním římském ritu**. Při mši svatě zazní Missa Solemnis Miloše Boka. Celebrique P. Lukáš Lipenský, OCr.

Neděle 29. 6. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Z pokladů duše **8.10** Evangelium (P) **8.15** Ecce homo: RNDr. Marta Kalužná, Ph.D. **8.20** Rexík (6. díl) **8.30** Oživovanie hmoty (P) **8.45** Noemova harfa (3. díl) **9.10** Pro zdraví **9.30** Mše svatá ze slavnosti sv. Petra a Pavla, při níž papež předá pallia novým arcibiskupům (L) **11.55** Přímý přenos polední modlitby se Sv. otcem Benediktem XVI. **12.15** Zpravodajské Noeviny **12.25** Pro víta mundi (57) - ThDr. Pavel Černý, Th.D. **13.05** Na koberečku (47) **13.20** Dotek lásky a posvěcení **13.50** Léta letí k andělům (20) - Martin Dejdar **14.10** Antonín Dvořák: Kouzlo Českého ráje **15.05** Jubileum mladých **16.00** Programová nabídka TV NOE **16.05** Exit 316 (41. díl): Pochybnosti **16.25** Noční univerzita **16.45** Hlubinami vesmíru s prof. Z. Stuchlíkem a dr. J. Kovářem (1. díl) **17.40** Popelka **19.10** Cesty za poznáním: Nanuk **20.00** Z pokladů duše **20.05** Octava dies (487) (P) **20.35** Beethovenův Hradec (P) **21.40** Sýrie - kolébka křesťanství **21.50** Po škole **22.00** Bez hábitu: augustiniáni **23.00** První čtení **23.25** Kulatý stůl na téma: Domácí péče (Farní charita Starý Knín) **23.45** Credenc na Táboře **00.55** Evangelium **1.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pondělí 30. 6. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Rozsieváč lásky **8.35** Na koberečku (47) **8.50** Noční univerzita: Prof. Tomáš Halík - Dilema ve víře a vztahu k církvi **9.50** Cesty za poznáním: Athény **10.15** Dotek lásky a posvěcení **10.45** Jubileum mladých **11.45** Rexík (6. díl) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Pro víta mundi (58) - P. JUDr. ICLic. Pavel Forgač, Obl.OT **12.40** Zpravodajské Noeviny **12.50** Čteme z křesťanských periodik **13.00** Koncert královský **14.15** Oživovanie hmoty **14.30** Kulatý stůl na téma: Domácí péče (Farní charita Starý Knín) **16.05** Pláč uprostřed ticha **16.40** Noemova harfa (3. díl) **17.05** Libanonská mise (P) **17.20** Exit 316 (41. díl): Pochybnosti **17.45** Léta letí k andělům (20) - Martin Dejdar **18.05** Natura 2000 (P) **18.35** Rexík (7. díl) (P) **18.45** Vykročme z mlhy **19.15** Po škole **19.25** Pro zdraví **19.35** Cesty za poznáním: Athény **20.00** Z pokladů duše **20.05** Krásy Čech a Moravy - Trója (P) **20.35** Na koberečku (48) (P) **20.50** Oživovanie hmoty **21.05** Noční univerzita: Mons. Josef Hrdlička - Na cestě modlitby s Pannou Marií **21.50** Pláč uprostřed ticha **22.25** Octava dies (487) **22.55** Beethovenův Hradec **23.55** Rozsieváč lásky **00.20** Libanonská mise **00.35** První čtení **1.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Úterý 1. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Krásy Čech a Moravy - Trója **8.30** Pláč uprostřed ticha **9.05** Pro víta mundi (88) - Msgr. Josef Veselý **9.40** Cesty za poznáním: NP Badlands, NP Lake Manyara, The Giant Trees Alishan **10.10** Otazníky na téma: Pěstounská péče **11.40** Rexík (7. díl) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Koncert Janáčkovy filharmonie Ostrava **13.15**

Jubileum mladých **14.15** Cesty za poznáním: Nanuk **15.10** Octava dies (487) **15.40** Exit 316 (41. díl): Pochybnosti **16.05** Rozsieváč lásky **16.30** Krásy Čech a Moravy - Trója **17.00** Zpravodajské Noeviny **17.10** Vykročme z mlhy **17.40** Cesty za poznáním: NP Badlands, NP Lake Manyara, The Giant Trees Alishan **18.10** Dětská televize (6/2008) **18.35** Rexík (8. díl) (P) **18.45** Oživovanie hmoty **19.00** Cesty za poznáním: Mekong **20.00** Z pokladů duše **20.05** Misijní magazín (14) **21.10** Tygři oceánů (12/15) (P) **21.55** Naučme se poslouchat (P) **22.25** Ecce homo: RNDr. Marta Kalužná, Ph.D. **22.30** Krásy Čech a Moravy - Trója **23.00** Octava dies (487) **23.30** Natura 2000 **00.00** Pro víta mundi (58) - P. JUDr. ICLic. Pavel Forgač, Obl.OT **1.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Středa 2. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Ecce homo: RNDr. Marta Kalužná, Ph.D. **8.10** Tygři oceánů (12/15) **8.50** Na koberečku (48) **9.05** Pro víta mundi (58) - P. JUDr. ICLic. Pavel Forgač, Obl.OT **9.40** Libanonská mise **9.55** Cesty za poznáním: Krimmler Wasserfalle, Selours Game Reserve, Black Canyon **10.30** Přímý přenos generální audience papeže Benedikta XVI. **12.00** Z pokladů duše **12.05** Pro zdraví **12.15** Cesty za poznáním: Nanuk **13.10** ADASH a Janáčkova filharmonie Ostrava **14.30** Rozsieváč lásky **15.00** Jubileum mladých **16.05** Noční univerzita: Mons. Josef Hrdlička - Na cestě modlitby s Pannou Marií **16.55** Cesty za poznáním: Krimmler Wasserfalle, Selours Game Reserve, Black Canyon **17.25** Cesty za poznáním: Mekong **18.15** Exit 316 (42. díl): Naděje (P) **18.35** O Mlsálkovi (9/18) **18.45** Tábor **19.30** Naučme se poslouchat **19.55** Z pokladů duše **20.00** Noemova harfa (4. díl) (P) **20.25** Temný kodex **20.55** Pro zdraví (P) **21.05** Krásy Čech a Moravy - Trója **21.30** O kraji kolem Lanžhota a také o hodech **22.00** Léta letí k andělům (20) - Martin Dejdar **22.20** Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. **23.55** Z pokladů duše **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čtvrtek 3. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Octava dies (487) **8.35** Noční univerzita: Mons. Josef Hrdlička - Na cestě modlitby s Pannou Marií **9.25** Temný kodex **9.55** Cesty za poznáním: Athény **10.25** Exit 316 (42. díl): Naděje **10.45** Natura 2000 **11.10** Krásy Čech a Moravy - Praha - Královská cesta **11.40** Rexík (8. díl) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Cesty za poznáním: Krimmler Wasserfalle, Selours Game Reserve, Black Canyon **12.40** Otazníky na téma: Pěstounská péče **14.10** Pro víta mundi (88) - Msgr. Josef Veselý **14.55** Videofestival „S vámi nás baví svět“ **16.05** Krásy Čech a Moravy - Trója **16.35** Poézie v obraze - Lubomír Rapoš **16.45** Na koberečku (48) **17.05** Léta letí k andělům (20) - Martin Dejdar **17.25** Oživovanie hmoty **17.35** P. Richard Henkes (P) **18.35** Rexík (9. díl) (P) **18.50** Ecce homo: Pavol Potoček (P) **19.00** Cesty za poznáním: Athény **19.30**

Exit 316 (42. díl): Naděje **19.50** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Pro víta mundi (89) - Doc. ThDr. MUDr. Max Kašparů, Ph.D. (P) **20.45** Na koberečku (48) **21.00** Octava dies (487) **21.30** Noční univerzita: Prof. Tomáš Halík - Dilema ve víře a vztahu k církvi **22.30** Pláč uprostřed ticha **23.05** Libanonská mise **23.20** Tygři oceánů (12/15) **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pátek 4. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Klub Valdocco **8.15** P. Richard Henkes **9.10** Libanonská mise **9.25** Po škole **9.35** Misijní magazín (14) **10.40** Cesty za poznáním: NP Badlands, NP Lake Manyara, The Giant Trees Alishan **11.10** Octava dies (487) **11.40** Rexík (9. díl) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Noemova harfa (3. díl) **12.30** Dotek lásky a posvěcení **13.00** Noční univerzita: Mons. Karel Herbst, SDB - Osoba Ježíše Krista **13.50** Hlubinami vesmíru s prof. Z. Stuchlíkem a dr. J. Kovářem (1. díl) **14.30** Sešli se, aby pomohli (2007) **15.40** Noemova harfa (4. díl) **16.05** Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. **17.35** Žít cestou (1) **17.55** Pro zdraví **18.05** Zpravodajské Noeviny **18.15** Exit 316 (42. díl): Naděje **18.35** Rexík (10. díl) (P) **18.45** Pro víta mundi (89) - Doc. ThDr. MUDr. Max Kašparů, Ph.D. **19.25** Cesty za poznáním: NP Badlands, NP Lake Manyara, The Giant Trees Alishan **20.00** Z pokladů duše **20.05** Hlubinami vesmíru (P) **20.45** Klub Valdocco **20.55** Kulatý stůl na téma: Hospicové hnutí **22.30** Noční univerzita: Mons. Josef Hrdlička - Na cestě modlitby s Pannou Marií **23.20** Misijní magazín (14) **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Sobota 5. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Cesty za poznáním: NP Rocky Mountain, Arusha Park, Serengeti (P) **8.35** Popelka **10.05** Exit 316 (42. díl): Naděje **10.25** Čteme z křesťanských periodik (P) **10.35** Na koberečku (48) **10.50** Exit 316 (42. díl): Naděje **11.10** Pro víta mundi (58) - P. JUDr. ICLic. Pavel Forgač, Obl.OT **11.50** O Mlsálkovi (10/18) (P) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Angelus Domini **12.05** Libanonská mise **12.20** Naučme se poslouchat **12.55** Koncert Janáčkovy filharmonie Ostrava **14.00** Cesty za poznáním: Mekong **14.55** Ecce homo: Pavol Potoček **15.00** Misijní magazín (14) **16.05** Křižovatky (1) - Jan Sokol **16.25** Pláč uprostřed ticha **17.00** Pro zdraví **17.10** Krásy Čech a Moravy - Trója **17.40** Oživovanie hmoty **17.55** Dětská televize (6/2008) **18.20** Na koberečku (48) **18.35** O Mlsálkovi (10/18) **18.45** Zpravodajské Noeviny **18.55** Cesty za poznáním: NP Rocky Mountain, Arusha Park, Serengeti **19.25** První čtení (P) **19.50** Čteme z křesťanských periodik **20.00** Z pokladů duše **20.05** O kraji kolem Kyjova a Slovákem roku (P) **20.30** Noční univerzita (P) **21.35** Noemova harfa (4. díl) **21.55** Křižovatky (1) - Jan Sokol **22.15** Cesty za poznáním: Mekong **23.05** Pro víta mundi (89) - Doc. ThDr. MUDr. Max Kašparů, Ph.D. **23.45** Pro zdraví **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

POUTNÍ MÍSTO KRÁLÍKY – Z KALENDÁŘE AKCÍ NA ROK 2008

Mariánské první soboty: 5. července – P. Pavel Hájek • 2. srpna – P. Josef Smola • Program: 9.00 růženc • 9.30 přednáška (host) • 10.15 adorace, možnost zpovědi • 11.00 mše svatá • 12.00 přestávka • 13.00 volná beseda s pozvaným hostem • 13.30 požeňání milostivým obrazem, závěr.

Vikendové duchovní obnovy: 18.-20. července – Co znamená věřit (P. Nowicki) • 8.-10. srpna – Rozeznávání povolání (host) • 15.-17. srpna – Rozeznávání povolání pro dívky (P. Michalčík) • Program: Duchovní cvičení začínají v uvedeném prvním datu v 18.00 večer, kde se upřesní další program. Informace ohledně jídla a bydlení na www.poutnidum.cz.

Kontakt: Klášter redemptoristů, Kopeček 1, 561 69 Králíky, tel.: 465 631 744, e-mail: kraliky@cssr.cz, internet: www.kraliky-klaster.cz

Poutní dům, Dolní Hedeč 2,
561 69 Králíky,
tel.: 465 631 178,
mobil: 605 912 840,
e-mail: info@poutnidum.cz,
internet: www.poutnidum.cz.

„Zázračná medailka“ – přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) – 890 Kč, střední (16 mm) – 1450 Kč, velká (19 mm) – 2300 Kč. **Zlaté růžencové prsteny** – cca 2300 Kč (podle váhy). Zasiláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Wolkerova 48, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory pořádá **6. 7. 2008 dopravu z Hradce Králové na Diecézní pouť na Chlumek u Luže**. Cena: 110 Kč za osobu. Informace a přihlášky: tel. 495 063 661 nebo 737 215 328, e-mail: dcs@diecezehlkc.cz.

Římskokatolická duchovní správa v Římově Vás srdečně vze na **LETNÍ POUŤ V ŘÍMOVĚ v neděli 6. července 2008**, která se koná ke svátku Navštívení Panny Marie.

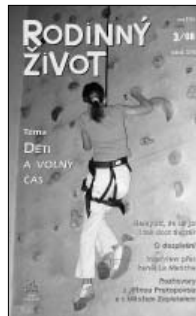
Program pouti: sobota 5. července – mše svatá v předvečer pouti v 18 hodin • neděle 6. července – mše svatá v 7.15 a v 9.00 hodin, v 11 hodin slavná mše svatá (celebruje P. František Halaš, farář v Hluboké nad Vltavou). Během dopoledne příležitost ke svatě zpovědi. Svátostné požeňání a zakončení pouti ve 14.30 hodin.

DĚTI A JEJICH ZÁBAVA

Je pravda, že dnešní děti zajímají jen dvě věci – televize a počítač? Na tuto populární otázku odpovídá anketa nejnovějšího čísla časopisu Rodinný život, jež se zabývá dětmi a činnostmi, které zaplňují jejich volný čas. Návod na správný výběr a použití hry prozrazuje v rozhovoru Miloš Zapletal, známý autor mnoha publikací o hrách. Psycholožka Jiřina Prekopová radí rodičům, jak vést děti k správnému využití volného času. Dále se čtenáři dozví, jak reagovat, když jejich dcera začne radikálně hubnout, ač má normální postavu. Otec Krasucki seznamuje děti pomocí příhod želvičky Loudalky s další částí desatera. Nad tématy bratrství, otcovství a synovství se zamýšlí v cyklu na pokračování, na ploše života starozákonní postavy Josefa Egyptského a jeho rodiny, kněz Petr Glogar OCD.

V tomto čísle nechybějí soutěže pro děti i dospělé, křížovka, nabídka zajímavých knih, informace o programech pro celou rodinu nebo originálně pojatý recept. Ukázky z časopisu najdete na www.rodinnyzivot.eu.

Předplatné (5 čísel do roka po 39 Kč) či ukázkové číslo si můžete objednat na adrese: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz

Liturgická čtení

Neděle 29. 6. – slavnost sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 12,1-11

Ž 34(33),2-3,4-5,6-7,8-9

Odp.: 5b (*Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.*)

2. čt.: 2 Tim 4,6-8,17-18

Ev.: Mt 16,13-19

Slovo na den: Co svážeš, bude svázáno.

Pondělí 30. 6. – svátek Výročí posvěcení olomoucké katedrály (v ostatních diecézích: nez. pam. Svatých prvomučedníků římských)

1. čt.: 1 Král 8,22-23,27-30

(nebo jiné z Lek. V)

Ž 84(83),3,4,5+10,11

Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek,*

Hospodine zástupů!)

Ev.: Mt 16,13-19 (nebo jiné z Lek. V)

Slovo na den: Na té skále zbudují svou církev.

Úterý 1. 7. – ferie

1. čt.: Am 3,1-8; 4,11-12

Ž 5,5-6,7,8

Odp.: 9a (*Ved' mě ve své spravedlnosti, Hospodine!*)

Ev.: Mt 8,23-27

Slovo na den: Pane, zachraň nás, hyneme!

Středa 2. 7. – ferie

1. čt.: Am 5,14-15,21-24

Ž 50(49),7,8-9,10,11,12-13,16bc-17

Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)

Ev.: Mt 8,28-34

Slovo na den: Řekl jim: „Klidte se!“

Čtvrtek 3. 7. – svátek sv. Tomáše

1. čt.: Ef 2,19-22

Ž 117(116),1,2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 20,24-29

Slovo na den: Podívej se na mé ruce.

Pátek 4. 7. – nez. pam. sv. Prokopa nebo sv. Alžběty Portugalské (v Čechách: památka sv. Prokopa)

1. čt.: Am 8,4-6,9-12

Ž 119(118),2,10,20,30,40,131

Odp.: Mt 4,4 (*Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.*)

Ev.: Mt 9,9-13

Slovo na den: Nepřišel jsem povolát spravedlivé.

Sobota 5. 7. – slavnost sv. Cyrila a Metoděje

1. čt.: Iz 61,1-3a

Ž 117(116),1,2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 2 Kor 4,1-2,5-7

Ev.: Lk 10,1-9

Slovo na den: Po dvou.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

28. ČERVNA – 5. ČERVENCE 2008

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 6.	PO 30. 6.	ÚT 1. 7.	ST 2. 7.	ČT 3. 7.	PÁ 4. 7.	SO 5. 7.							
Antifona	1405	1580	1637	1854	841	945	857	961	1673	1892	1722	1941	1722	1941
Žalm	786	884	783	881	783	881	783	881	786	881	783	881	783	881
Ranní chvilky:														
Hymnus	1406	1580	1638	1854	842	945	857	962	1673	1893	1415	1590	1420	1595
Antifony	1407	1581	1639	1855	843	946	858	963	1413	1588	1416	1591	1421	1595
Žalmy	813	914	813	914	843	946	858	963	813	914	813	914	813	914
Krátké čtení a zpěv	1407	1581	1639	1855	847	950	861	966	1674	1894	1416	1591	1421	1596
Antifona k Zach. kantiku	1407	1582	1639	1856	847	950	861	966	1413	1588	1416	1592	1421	1596
Prosby	1407	1582	1640	1856	847	951	861	966	1675	1894	1724	1943	1422	1596
Závěrečná modlitba	1408	1582	1640	1857	847	951	862	967	1413	1588	1416	1592	1422	1597
Modlitba během dne:														
Hymnus	792	890	792	890	848	952	862	967	792	890	895	1002	1264	1402
Antifony	1408	1583	1641	1857	848	952	863	968	879	985	895	1003	1422	1597
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	1265	1403
Krátké čtení	1408	1583	1641	1857	851	955	865	970	1676	1895	898	1005	1422	1597
Závěrečná modlitba	1408	1582	1640	1857	851	955	865	970	1413	1588	898	1006	1422	1597
Nešpory:														
Hymnus	1409	1584	1409	1584	1642	1859	852	956	867	972	1413	1589	1423	1598
Antifony	1404	1578	1410	1585	1643	1859	853	957	868	973	1413	1588	1719	1937
Žalmy	1670	1889	1678	1897	1643	1860	853	957	868	973	1678	1897	1719	1937
Kr. čtení a zpěv	1404	1578	1410	1585	1646	1863	856	960	871	976	1680	1900	1424	1599
Ant. ke kant. P. M.	1404	1579	1411	1585	1647	1863	856	960	871	977	1414	1589	1420	1594
Prosby	1405	1579	1411	1586	1647	1863	856	960	872	977	1681	1900	1425	1600
Záv. modlitba	1405	1580	1408	1582	1640	1857	857	961	872	977	1413	1588	1422	1597
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin: 26. 7. • 9. 8.

**RANNÍ ZAMYŠLENÍ
S PROKOPEM SIOSTRZONKEM**

Často se probouzíme v podivném vnitřním rozpoložení či v zajetí negativních myšlenek. Z vlastní zkušenosti víme, že naše ranní postoje – závist, zlost, úzkost, sebelítost, ale i radosti, trpělivost, spokojenost a láska – ovlivňují následně naše jednání, vztah k druhým lidem a Bohu. Velmi proto záleží na tom, co uděláme ráno nejdříve. Starší mniši doporučovali po probuzení nejprve otevřít ústa ke chvále Boží. Věděli dobře proč: vždyť „první zaměstnání, kterým se duch ráno zabývá, zůstává“. Prokop Siostrzonek píše v Ranních zamyšleních vesele i vážně právě o tom, jak můžeme dobře naplnit všední i sváteční čas, jeden den i celý rok. Jsou určena každému, kdo si přeje do dne vstoupit „tou správnou nohou“, kdo kolem sebe chce šířit pokoj, a ne protivnou náladu.

*Karmelitánské nakladatelství
Váz., 105 x 160 mm, 90 stran, 109 Kč*

by. Čtenář je tak zván, aby se sám konfrontoval s uvedenými texty k tématu.

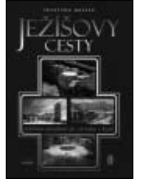
Cesta • Brož., 113 x 189 mm, 100 stran, 95 Kč

JEŽÍŠOVY CESTY (II)

František Mráček

Kniha zachycuje dosud neznámou Ježíšovu činnost od jeho křtu v Jordánu do zázraku proměnění vody ve víno v Khirbet Káně. Je založena na vizích bl. Kateřiny Emmerichové, které jsou stále více podpořeny novými archeologickými a vědeckými výzkumy. Publikace je doplněna množstvím fotografií autora, který zkoumá a ověřuje od roku 1992 místa událostí při svých pravidelných výzkumných cestách do Izraele.

VÉRITÉ • Křídový papír, váz., 180 x 254 mm, 168 stran, 290 Kč

ZÁPISNÍK POTULNÉHO KAZATELE

Max Kašparů

Malá zastavení nad každodenním životem, jejichž témata vycházejí převážně z Písma svatého. Každá kapitola je rozdělena na: 1. téma; 2. variace neboli jedna z mnohých a možných úvah na dané téma – vychází z prostředí běžného života; 3. pros-

SLAVNÝ JE BŮH

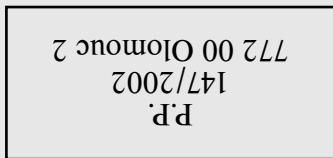
Bratři Pospíšilové

Reedice nahrávky, která vyšla v roce 1991 pouze na magnetofonové kazetě. Album obsahuje třináct křesťanských písní v jednoduchých aranžmá (kytara a klávesy), které osloví střední a starší generaci. Bratři Zdeněk, Jindřich a Martin Pospíšilovi spolu hrají už 30 let.

Rosa s.r.o. • 199 Kč

CD - ZPĚVY

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

D + 1

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrace: MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.